

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

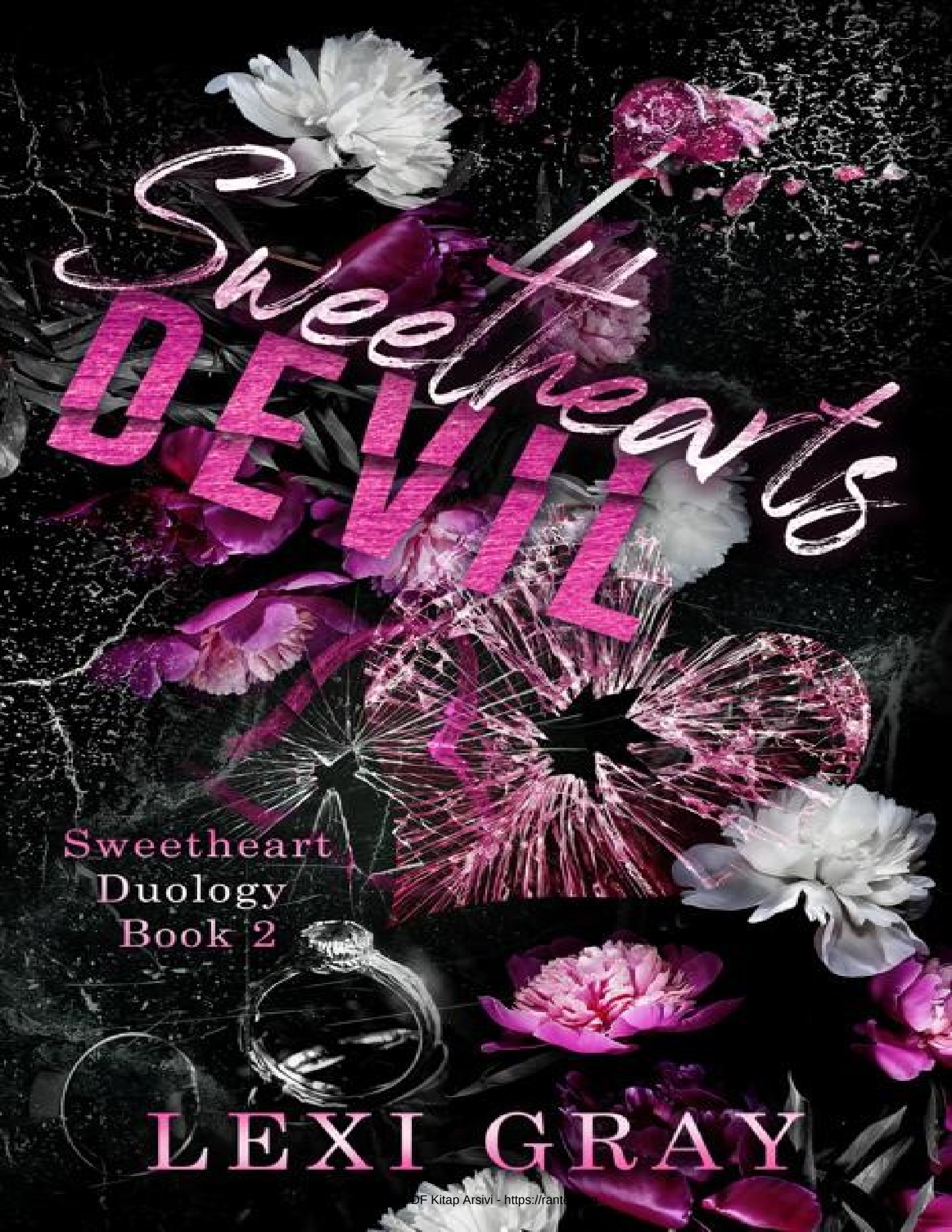
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sweetheart DEWILL

Sweetheart
Duology
Book 2

LEXI GRAY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Sweetheart's Devil

Lexi Gray

Teşekkür !

Adanmışlık

... Geçen sefer sizi okunmuş olarak bıraktığımı biliyorum ama bunu yapmak
istemiyorum...
Bana bunu bir daha yaptırma.
XOXO - Lexi

Copyright © 2023 by Lexi Gray

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için [yayıncı/yazar iletişim bilgilerini ekleyin] ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Lexi Gray'den Kitap Kapağı ve İllüstrasyonlar

Blurb

Birdie

Zaman. Geçmişten günümüze ve geleceğe doğru birbiri ardına gerçekleşen sürekli bir olaylar dizisidir. Tam olarak ne olduğunu kavrayamadığımız sürece tanımlayamayacağımız bir şeydir. Zamanın değerli olduğunu fark etmiyoruz... ta ki zaman artık var olmayana kadar.

İzci

Hayatını paylaştığım tek kişi artık burada değilse, hayatın savaşımaya değmeyeceğini kim bilebilirdi? Rüzgar gibi, o da gitti. Nereye gittiğini bilemeyiz ama emin olduğum bir şey var. Onu bulacağım, çünkü o benim.

Tetikleyici Uyarılar

Hızlı yanma, açık kapı seksi, tarihsel cinsel saldırı travması (kısmen ekranda, tanımlayıcı yok), karakter gelişimi, BDSM unsurları, üreme sapkınlığı, hamilelik, ekranda işkence (ana karakter değil).

Yazar Notu

LÜTFEN ATLAMAYIN

Sevgili Okuyucularım,
Bunun eğitici bir kitap olmadığını ve Birdie'nin yanı sıra belirli bir kişinin travmasını takip etmek olarak yorumlanmaması gerektiğini ifade etmek istiyorum. S/A'dan muzdarip olan herkesin farklı deneyimleri, farklı iyileşme süreçleri ve bundan kaynaklanan farklı büyüme seviyeleri vardır. Lütfen birbirinize ve bana karşı nazik olun çünkü bu kitap olayların gerçek bir tasviri değildir. Bu, *benim* gerçeklerimin serpiştirildiği bir kurgu çalışmasıdır.
Bu kitabı okumaya cesaret eden her bir kişiye minnettarım.

Hepinizi seviyorum.

-Lexi Gray

İçindekiler

- [1. Birinci Bölüm](#)
- [2. İkinci Bölüm](#)
- [3. Üçüncü Bölüm](#)
- [4. Dördüncü Bölüm](#)
- [5. Beşinci Bölüm](#)
- [6. Altıncı Bölüm](#)
- [7. Yedinci Bölüm](#)
- [8. Sekizinci Bölüm](#)
- [9. Dokuzuncu Bölüm](#)
- [10. Onuncu](#)
[Bölüm Kriz](#)
- [Yardım Hatları](#)
- [Yazar Hakkında](#)
- [Ayrıca Yazarlar](#)
- [Teşekkür](#)

Birinci Bölüm

PTitreme bedenimi sararken varlığımı bir sin kaplıyor. Bir öksürük boğazıma doğru ilerliyor ve nefes almaya çalıştığımda hemen dumanın tadını alıyorum.

arasından bakarken, görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımın arasından görmek zor, arabamdan dumanlar yükseliyor.

Kafam karışmış bir halde doğrulmaya çalışıyorum ama hareket edemediğimi fark ediyorum. Başım hafif, sanki tüm kan doğrudan ona hücum etmiş gibi. Gözlerimi hızla kırıştırarak görüşümü netleştirmeye çalışıyorum, önümde sarı bir şey dans ediyor ama geldiğini bilmiyorum. Beynimdeki sisi dağıtmak için elimden geleni yapıyorum ve arabamın içinde olduğumu fark etmem uzun sürmüyor. Baş aşağı.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, elimi karnıma bastırıyorum, çünkü daha önce yaşadığım her şey aklıma geliyor. Pozitif test. Fotoğraf. Lanet bir aptal gibi araba kullanmak. Yandan çarpılmak. Sonra... hiçbir şey. "Kahretsin!" Çılglık atıyorum, öfke bedenimi sarıyor. Karnımı tutarken neredeyse çok fazla hareket ediyordum, çünkü tüm vücudum çok ağırdı, bu da büyük olasılıkla başımın üzerine devrilmekten kaynaklanıyordu.

Kan hücumuyla birlikte düşünmek zorlaşıyor. Tüm , beni olduğum tutan tek şey olan emniyet kemeri baskı yapıyor. Yavaşça hareket ederek herhangi bir yaralanmaya dikkat etmeye çalışıyorum. Görebildiğim kadarıyla hemen bir şey yok, kramp ya da kanama yok.

Etrafıma bakıyorum ama görebildiklerim sınırlı. Bir titreşim duyuyorum ve Sophia'nın aradığı bir cep telefonunun yandığını görüyorum. Eğer telefonu alabilirsem, o da bana

Yardım edecek birini. Uzanarak kolumu uzatıyorum ve yaklaşıyorum. Daha da itiyorum, parmak ucumu zar zor değdiriyorum. Sadece bir santime daha ihtiyacım var ve belki cevap düğmesine ulaşabilirim. Camın çıtırtısını duyduğumda yeterli olacağını umarak biraz daha ilerliyorum.

Kıpırdamadan, tekrar oluyor, bu sefer daha yakından. "Alo?" Hayal gücümün bir ürünü olmaması için dua ederek sesleniyorum. Kimse cevap vermiyor, ama çıtırtılar gittikçe yaklaşıyor, daha yüksek ve daha yüksek sesle. "Alo? Yardıma ihtiyacım var! Emniyet kemerine sıkıştım ve çözemiyorum. 911'i arayabilir misiniz? Lütfen?"

Sessizlik daha da dehşete . "Merhaba! Ben . Yardım , lütfen!" geldiğince yüksek sesle bağıriyorum ama sanki duyulmuyorum.

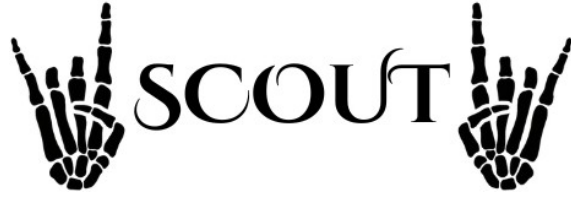
Umutsuzca telefonu almaya çalışırken içimi hızla korku ve tedirginlik kaplıyor, sonra aniden bir adamın eli uzanıp telefonu kapıyor. Onu göremiyorum ama derin sesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Evet, efendim. gibi arabada kapana kısıldı. Benim işim bitti. Cep telefonu . Bölgeden ayrılırken onu imha edeceğim."

Kim bu? Bu neden benim başıma geliyor? İş bitti de ne demek? Ne işi?

"Lütfen," diye inliyorum kafamdaki kan nihayet beni başarırken. Görüşüm kararmaya başlıyor ve bayılmadan önce düşündüğüm son şey, umarım bebeğim bundan kurtulur.

İkinci Bölüm

M Yumruk yüzüne çarpıyor, tüm vücudu çarpmanın etkisiyle sola doğru sarsılıyor. Onu yerinde tutan ipler nedeniyle hiçbir yere gidemez, ancak Hiç merhametim yok. Ona yaptığı şeyler affedilemez ve cezasız kalmayacak. Birdie her şeyi unutmuş gibi hissedebilir, yaralarını sarmış olabilir ama ona yaşattığı acıyı? Bunu asla unutamayacak. Bu yüzden, kendisinden şüphe ettiği her gün, her kabus ve ondan almaması gereken bir şeyi aldığı için ona acı çektireceğim. . Sonra? Bir daha asla gün ışığını göremeyecek.

"Beş para etmezsin tekisin," diye tükürüyorum ve tükürük tomarının burnuna inişini izliyorum. Başının üst kısmı alevler yüzünden kızarmış ve kabarmış, kafasının yanından nehirler gibi kan sızıyor. .

"Hayır," diye mırıldanıyor, kendini sabit tutmak için harcadığı çabadan dolayı vücudu titriyor. Ona biraz hak vereceğim. Kirpiklerini, kaşlarını ve saçlarının tamamını yakmış olmasına rağmen metanetini koruyor. Ne yazık ki bu onun için çok uzun sürmeyecek.

"Kaldırın onu," diye bağıriyorum ve Massimo'nun adamlarının hemen harekete geçmesini izliyorum. Herif elinden geldiğince onlara karşı koymaya çalışıyor ama karşısında sıkı eğitimli birkaç adam var. Kollarından çekiştirerek, kollarını hızla önüne ve kayma düğümünün içine sokmayı başarıyorlar. Kolları vücudunun üzerinde sarsılır ve ya omuz çukurlarından asılı kalmaya ya da parmak uçlarında durmaya zorlanır. İkisi de uzun ömürlü seçenekler değil. Adamlar ondan uzaklaşana kadar bekliyorum, yere tutunmak için mücadele etmesine ve sallanmayı bırakmasına izin veriyorum.

Sunum şeklinden tamamen memnun kaldığımda, cihazların bulunduğu masaya doğru ilerliyorum.

Massimo akayla karışık, "Bize ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum," diye sesleniyor, diğer birkaçı da onunla birlikte kıs kıs gülüyor.

"Haklısın, ama biraz seyirci olmasının zararı yok. Başkalarını aşığılamayı seviyorum," diyorum omzumun üzerinden ona bakarak. Garrett Weller, kendisine ait olmayan birine dokunan adam. Değerli bir şey aldı.

Geri alamayacağımı bilsem de, bunun bedelini kesinlikle telafi edebilirim.

Garrett kısa bir süre içinde tökezliyor, tek bir noktada kalmak için mücadele ediyor gibi görünüyor. Şanslıyım ki hayatını zindan edeceğim. Onun şanssızlığı, iki omzunu da yuvalarından çıkarabilir.

Yumruğum bir beyzbol sopasının ucunu sıkıyor, ellerimdeki ağırlığı test etmek için kaldırıyorum. Bileğimi gevşetiyorum ve biraz sallanmasına izin veriyorum, üzerinde ne tür bir kontrole sahip olacağımı belirliyorum. Ya bu ya da katlanabilir bir sopa.

Sopa daha çok can yakacak. Seçimimi yaptım.

"Yazı mı tura mı?" Ona doğru yürürken diğer elimdeki sopaya vurarak sesleniyorum.

"Bozuk para almam gerekiyor mu?" Massimo kollarını göğsünde kavuşturmuş ve duvara yaslanmış bir halde soruyor.

"Biri şu lanet soruya cevap versin," diye iç geçirirken sopayı bırakıp botumun ucundan sekmesine izin verdim.

"Tails!"

"Sonunda." Ona gülümseyerek sopayı geri çektim ve uçmasına izin verdim. Çığlığı Salıncak kuyruk kemiğine temas ettiğinde küçük alan boyunca kıvrılıyor. Kemiğin çıtırtısı içimde yanan öfkeyi birkaç saniyeliğine de olsa yatıştırıyor. Ona doğmamış olmayı dileteceğimi söylediğimde ne demek istediğimi anlamadı.

"Hayır, hayır," diye yalvarıyor, sümüğü acınası bir şekilde yüzünden aşığı kayıyor. "Onu tanımıyorum bile, yemin ederim." Sonunda bacakları tutmaz hale gelince hıçkırmaya devam eder.

onun altında. Omuzlarının yuvalarından çıkarken çıkardığı keskin çıtırtı biraz daha çığlık atmasına neden oluyor. Vücudunun ön tarafına doğru yürüyüp sopayı kasıklarına doğru savuruyorum ve ondan sadece birkaç santimetre uzakta duruyorum. Verdiği tepkinin irkilmesiyle vücudu geriye doğru sarsılıyor ve zaten kırık olan kemiklerini gıcırdatıyor.

"Siktir," diye inliyor Massimo arkamdan. Omzumun üzerinden baktığımda parmakları telefonunun ekranında uçuşuyor. "Kızlar telefonumu havaya uçuruyor." Kaşlarını çatarak sopayı takırdayarak yere bırakıyorum.

ve kendiminkini çıkarıyorum. Elbette, Birdie, Sofia, Vivianna ve bir sürü bilinmeyen numaradan gelen cevapsız çağrılar var. Hemen aramaya çalışıyorum Birdie geri döndü ama doğrudan sesli mesaja gidiyor.

"Sofia'yı ara," diyorum, Birdie'yi durmadan tekrar arayarak.

Mesajların arasında gezinirken kalbim gittikçe hızlanıyor ve bir hayalet görmüş gibi görüldüğümünden eminim.

Sofia:

Nasıl ? Sana güvendi, biliyorsun.

Umarım bu büyük bir yanlış anlaşılmadır.

Beni hemen ara.

Lanet olsun, beni ara!

Birdie , onu durdurmaya çalıştık.

Viv:

Sen lanet bir .

Ne var biliyor musun? Sana şüpheyle yaklaşıyorum.

Hiçbiriniz bizi geri aramayacak mı? Birbirinizi beceriyorsunuz?

Birdie az önce üzüm bağından çıktı. Birimizi geri çağır.

Bir saat oldu ve geri dönmedi. WTF?

"Siktir, siktir, siktir," diye bağıyorum. Biraz daha ilerledikten sonra başımı kaldırıp Massimo'ya bakıyorum. O da neredeyse benim kadar paniklemiş görünüyor.

"Onu aşağı indirin ve duvara zincirleyin. Daha sonra geri geleceğiz," diye emrediyor Massimo. Hemen emirleri yerine getirdiler ve Garrett'ı yere düşürmek için sağa sola savurdular. Massimo ve ben, Garrett'ı yere indirmek için

işlerini hallettiklerinden emin olmak için. Anahtarları şoförüne verip arabaya atladık ve yola çıktık.

Üçüncü Bölüm

"T Viv elini yüzümün önüne koyup fiziksel olarak öfkelenmemi engelleyerek, "Biraz nefes al," diyor. Sakinleşmekten başka çarem yok. Öfkemi bu çıkaracak değilim. Bu onların suçu değil. Benim bile değil. Bana saldırmanın harika bir fikir olduğuna karar veren ve bunu dedikodu dergisi gibi etrafa yayan aptal kadınları tamamen suçluyorum.

Birkaç derin nefes almak beni sakinleştirmiyor ama bir sonraki adımlarıma odaklanmam için bana bir an veriyor.

"O senin arabandı, değil mi?" Massimo Sofia'yı yaklaştırmak için soruyor. Kulağına bir şeyler fısıldıyor, hiçbirimizin duyamayacağı kadar alçak sesle. Adam bembeyaz kesiliyor, kafasını çevirip Sofia'ya bakıyor, sonra da dönüp bana bakıyor.

"Uhm, evet?" Adam kızın kulağına eğilip başıyla onaylarken ben de soruyorum. Yumuşak küfrü herkesin dikenlerini dikleştirmesine neden oldu. "Arabanın üzerinde bir takip cihazı var. Yerini tespit edebilmeliyim." Diğer uygulamalardan çıkıp, bir süre arkadaşlarımdan birinin benim için yüklediği AllTrack uygulamasını hızla açıyorum. Birkaç kez yeniledikten sonra yanıp sönen mavi noktanın belirmesi neredeyse on dakika .

"!" Sevinçle bağırmaya hazır bir şekilde anons ediyorum. Heyecanımı içimde tutuyorum çünkü ne bulacağımıza dair hiçbir fikrim yok.

Massimo geri çekilmeden önce Sofia'nın başına bir öpücük bırakarak, "Hanımlar, şimdilik geride durun," diye ekliyor.

"Ne? Hayır!"

"Kesinlikle olmaz!"

"Yaralanmış olabilir!"

Üç hanım bizi şikâyet bombardımanına tutuyor ve onun emirlerine çıkıyorlar. İç geçiriyor, yardım için bana doğru bakıyor.

"Eğer yaralanırsa, ne yapacaksınız?" Onları şikâyetlerinde durdurarak soruyorum. "Herhangi biriniz hayat kurtarıcı önlemler alabilir mi? Kemerle turnike yapabilir misiniz? Ya orada bizi bekleyen biri varsa? Hepiniz yem olabilirsiniz ve kör uçtuğumuz için bunu asla bilemeyiz."

"Ama eğer yaralanırsa, isteyecektir-"

"Eğer yaralıysa, ona nasıl yardım edeceğimizi bulmamız gerekecek. Çok fazla insan bunaltıcı bir durum yaratabilir. Dürüst olmak gerekirse, bu durum zaten olduğundan daha kötü. zaten olduğundan daha fazla korkutmak mı istiyorsunuz?" Kendi kendilerine mırıldanıyorlar, cevap vermiyorlar. sorular soruyor ama artık protesto da etmiyor. "Sizin hayatınızı riske atmadan onu ve kendimizi koruyabilmemiz gerekiyor." Kızlar nihayet barın tezgâhına otururken konudan sapmış görünüyorlar. Telefonumun kilidini açtığımda, noktanın hiç hareket etmediğini fark ediyorum.

"Gitmemiz gerek," diye , mekânı terk etmeye ve ona doğru yürümeye hazırım. Massimo Sofia'nın saçlarını öpüyor ve ondan uzaklaşıyor.

Tekrar SUV'a binen şoför, onu çektiğim yere doğru yola çıktı. Otuz dakikalık bir yol olduğu yazıyor ama şoförün sürüş tarzına bakılırsa sadece yirmi dakika sürer.

Massimo telefonundan başını kaldırarak, "Sof ilginç bir şey söyledi," diye başlıyor. Ağzını birkaç kez açtıktan sonra kapatıyor, belli ki ne söylemeye çalıştığını anlamakta zorlanıyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diyorum usulca. Kalın kalın yutkunuyor ve söylediğine pişman olmuş gibi bakıyor.

"Kızlar Birdie'nin hamile olduğunu düşünüyor."

Bu basit kelimedenden sonra zaman daha da yavaşlıyor sanki. Kafamı toparlamaya çalışırken kulaklarımı çınlama .

Hamile.

"Ne?" Fısıldıyorum ve dudaklarını izlemek için gözlerimi kısıyorum.

"Hamile." Kafamın içinde oluşan basınçtan dolayı söylediğini duymuyorum ama dudaklarında şekillendirdiği kelimenin bu olduğu açık. O anda aklıma kelimeler gelmiyor. Kelimenin tam anlamıyla sessizliğe gömülüyorum, zihnimi toparlayamıyorum.

"Nasıl?" Mırıldanıyorum. Öne doğru eğilerek başımı ellerimin arasına alıyorum ve kafamdaki her şeyi hesaplamaya çalışıyorum. Bunun retorik bir soru olduğunu biliyor, bu yüzden beynimde dönen düşüncelerle oturmama izin veriyor. "Kahretsin." Yani, bunu kadere bırakmıştık aslında. Eğer gerçekleşirse, harika. Olmazsa, her zaman denemeye devam edebilirdik.

Bu da aşırı tepkisini açıklıyor. Zaten kendisi gibi hissetmiyor, bir de buna çektirdiği boktan fotoğrafı ekleyin... Bu berbat bir denklem. Telefonum beni aramaya çalıştığının kanıtı. *Denedi*. Şimdi kim bilir nerede mahsur kalmışken yangına körükle gidiyoruz.

"Hey." Bir el hızla omzuma inerek beni karanlık düşüncelerimden uyandırdı. "Bunun için kendini hırpalama. Bunu engellemek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Telefonuma cevap verebilirdim," diye mırıldanıyorum boğazıma oturan kalın yumrunun arasından. "Bunu önlemek için yapabileceğim çok şey vardı."

"Bu geçmişte kaldı. Bu konuda yapabileceğimiz bir şey var mı?" Başımı sallayarak, içine girebileceğim şeylerin görüntülerini atmak için gözlerimi daha sıkı kapatıyorum. "En kötü senaryo için hazırlanmalıyız dostum."

"Ne kadar uzaktayız?" diye soruyorum. Doğrulup başımı arkaya ve gözlerimi kapatıyorum.

"Beş dakika, beyler," diye sesleniyor şoför ön taraftan. Verdiğim tek onay sessiz bir baş sallamadan ibaret. Birdie'nin muhtemelen parçalara ayrılmış halini görme beklentisinden midir nedir bilemiyorum ama tam bir sessizlik içinde yol alırken kalbim boğazıma oturuyor. Beynim birkaç farklı sonuca varıyor.

Vadide bir yerde bir ağaca sarılmış. Araba bir ağacın etrafına sarılmış, ağacı delip geçmiş ve kadın içeride sıkışıp kalmıştır. Arabanın ters dönmüş ve ortasına bir ağacın saplanmış olma ihtimali var, metal öğütme muhtemelen korkutabilir-

"Geldik sanırım," diye şoför. Arabanın kapısını çekip açıyorum, dışarı fırlıyorum ve etrafta onu ya da arabayı arıyorum. Çok uzun sürmedi. Ağaçların arasından kırmızı ve sarı alevlerin yükseldiğini fark ettim. Ona doğru havalandım.

"Scout, bekle!" Biri arkamdan bağılıyor. Dinlemeyi reddediyorum. Birdie içeride. Dik durmaya çalışarak ve başaramayarak tepenin yamacından aşağı kayıyorum. Benim

Ayağım çıkıntılı bir köke takılıyor ve . Dumanlar içindeki aracın tam önüne sert bir Şekilde düştüm.

"Birdie!" Titrek bacaklarımın üzerinde durup kırık camlardan içeri bakarak bağırıyorum. Sarı sa telleri diğer taraftaki cam parçalarının üzerinde duruyor ama en azından onu görebiliyorum.

"Scout," diye mırıldanıyor, sesi boğuk ve cızırtılı, büyük olasılıkla dumanı solumaktan.

"Buradayım bebeğim," diye mırıldanıyorum, elimi saçlarının üzerinde gezdiriyorum ve kanamayı durdurmak için avucumu başındaki keşiğe bastırıyorum. İnemeye başladı baskı uyguluyor ve beni uzaklaştırmak için elini kaldırıyor, ancak sadece birkaç santim kaldırdıktan sonra geri dştyor.

Kafamın arkasına bir Şey önce arkamda bir silah yankılanıyor. Donup kaldım.

"şimdi, şimdi, güzel ocuk," diye alay ediyor adam, beni ters dönmüş arabanın içine doğru itiyor. Kaputtaki duman daha hızlı ve daha kalın bir Şekilde yükselmeye başladığında midem daha da batıyor. "Sen benimkine dokundun, ben de seninkine dokunacağım."

"Neden sen?" Sakin bir Şekilde soruyorum, onun daha da sinirlenecek. da ben de zaten gerginiz, en ufak bir hamlede tetiği çekeceğinden hiç şüphem yok. Bu, onu öylece kabul edeceğim anlamına gelmiyor. stmzden silah sesleri geliyor ve arkamdaki adam gülüyor.

"Görünüşe göre onların icabına . Belki sana ait olmayan bir Şeye dokunmamayı düşünürsün."

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok," diye karşılık veriyorum, beynimi ipuçlarına boğmaya çalışarak. Hiçbir Şey çıkıyor ve Birdie yanmaya hazır görünen bir arabanın içinde sıkışıp kalmışken donup kalıyorum.

"Sen *onun* ekibinin bir parçasısın. Eğer bize kazık , burada intikam alıyor olmazdım." Sesi her geçen saniye daha da soğuklaşıyor.

sessizliğimle devam eden şaşkınlığımı fark etti. "Karımı pmene ne demeli?" Silahın kabzasını kafama vururken bağırıyor.

Acıyla tıslayarak elimi hızla belime soktum ve kendi silahımı çıkardım. Silahı doğrudan ona doğrulttuğumda aramızda bir soğukluk oluşuyor. Yüzü gözle görülür Şekilde kızarmış, elleri titriyor. Kafası bulanık, ki bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

"Beni pt! Onu o zaman da istememiştim, şimdi de istemiyorum. şimdi!" Kendimi savunmak için bağırıyorum, hâlâ söylediği diğer her Şeyi anlamaya çalışıyorum. "Ben kimsenin ekibinin bir parçası değilim. Ben sadece bir savaşcıyım!" Bu kısım

küçük bir yalan olabilir, ama gerçekten uzak değil. Kavga ederim, sadece genellikle öfkem diner ve başka bir iblis cehenneme geri gönderilir.

"O gece seni öldürmeliydim ama yapmamam için bana yalvardı." Gülüşü . Alaycı bir kahkaha atarak başını geriye attığı anda parmağımı tetiğe

vuruyorum. Barut ateşlendiğinde

Çekiç silahın kapsülüne çarptı. Sekme sesi ağaçların arasında yankılanıyor ve sanki bunu gerçekten yaptığımı gibi şok içinde geriye doğru sendeliyor. Elini yarasına götürdü, yarasından kan akıyordu. Yüzü şok içinde düşerken, beyninin olanları nasıl işlediğini izliyorum. Hemen yerden kalkıp ona doğru koşmaya başladım.

Beynim bulanık, kafama aldığım darbeden ayakta durmaya alışamadığım için görüşüm bulanık. Silahını kaptığım gibi elinden çekip alıyorum ve bir yere bakıyorum. Onu beynime yerleştirmeye çalışıyorum ve başarısız oluyorum. Tanıdık gelmiyor ama öpücükten bahsederken kimi kastettiğini biliyorum.

Şu anda bunun üzerinde duracak zamanım yok. İki silahı da belime sokarak Birdie'yle aynı hizaya geldim ve gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Gürültülü konuşmalar

silah sesleri tepeden aşağı iniyor. Yukarı baktığımda birkaç adamın bize doğru geldiğini ve Massimo'nun adamları olduklarını hemen anlıyorum.

Diğer iki kişi yolcu tarafına geçiyor ve bir yangın söndürücünden köpük sıkmaya başlıyor. Massimo beni arabanın yanında karşılıyor ve birlikte adrenalin gücüyle kapıyı açıyoruz. Kemerıyla koltuğa sabitlenmiş halde kalıyor çünkü yaralar çoktan içine işlemiş ve

kan sızıyordu. Bir bıçak kaparak emniyet kemerini hızla kestim. Bir çırpıda küçük bedeni araçtan yuvarlandı, başından ve vücudunun alt kısmından kan akıyordu.

"Sağlık ekibini aradım, buraya gelmeleri çok uzun sürer. Onu hastaneye götürmeliyiz," diyor Massimo, telefonu tekrar kulağına götürerek. El ve ayak parmaklarını kontrol ediyorum, dürtüldükten sonra hareket ediyor ve irkiliyor, bu yüzden sadece boynunda bir yaralanma olmaması için dua edebilirim.

Onu gelin gibi kollarıma alarak mümkün olduğunca nazik ve hızlı bir şekilde vadiden çıkıyorum. Biz ilerledikçe inliyor, midesindeki ve omzundaki ağrılardan sessizce şikâyet ediyor. Kendime zaman tanımıyorum. mide ağrısının potansiyeline odaklanın.

"Her şey yoluna girecek yavru kuş," diye mırıldanıyorum saçlarına usulca, sağlam olduğundan emin olmak için ayak parmağımı bir köke bastırıyorum. Yol vermeyeceğinden emin olduğumda, ağırlığımızı üzerine basıp tırmanmaya devam ediyorum. Massimo ve

Şoförler aceleyle tepeye çıkıyor ve aracı ters çevirmek için birbirlerine bağıyorlar.

"Fotoğraf çekecek. Bunu kimin yaptığını bulacağız," dedi Massimo. en tepeye çıktığımda. Arabasından inen başka bir adam arabanın fotoğraflarını çekmeye başlıyor. Ona o adamı sormak istiyorum. ama Birdie şu anda benim önceliğim onu kaybetmeyi göze alamam.

Neyse ki patlamadan önce alevleri söndürmeyi başardılar. Kapıyı açıyor ve Birdie'yi arka koltuğa yerleştirmeme yardım ediyor. Kendimi onun yanındaki koltuğa kaldırıyorum ve başını kucağıma koyuyorum. Gözleri kapalı, yüzünü kaplayan kana rağmen yüzü neredeyse huzurlu.

"Scout," diye tekrar mırıldanıyor, elleri titreyerek bana çalışıyor. Kanlı elini kendi elimle kavrayıp parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Özür dilerim."

"Şşt," diye susturuyorum, başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirirken başını bastırmaya devam ediyorum. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

"Bebek," diye boğuluyor, sertçe öksürürken dişlerinin üzerine kan oturuyor. Islak ve çirkin, onun acısı için irkilmeme neden oluyor.

"Sorun yok, aşkım. Her şey yoluna girecek."

Dördüncü Bölüm

M Vücudum . Nasıl emin değilim ama hissedebiliyorum. Sanki kemiklerim lavın içine batmış ve kaynayana kadar kısık ateşte pişiyor.

Bitti. Bu noktada, sanırım patlamayı bekliyorlar.

Bip.

"...iyi değil."

Bip.

"Emin misin..."

Bip.

Her ses kısık. Onları duyabiliyorum. Ben *duyamasam* da etrafımda birkaç kişinin konuştuğunu duyuyorum. Kulaklarımın içinden akan bir nehir ya da kıyıya durmadan çarpan dalgalar gibi. Tam cümleler kurmak imkânsız ama yine de *buradalar*. Asıl önemli soru şu: Kim *onlar*? Keskin bir *bip sesi* seçebildiğim tek net şey. Sinir bozucu. Elimden gelse, sırf susturmak için o lanet şeyi devirirdim.

Gözlerimi açmak için elimden geleni yapıyorum, onlara ne kadar büyük bir acı içinde olduğumu gösteriyorum ama kapalı kalmaktan başka bir şey yapmayı reddediyorlar. Kimden

Vücudumun içinde sanki kıpırdanıyormuşum ve parmaklarım gibi hissediyorum. Devam eden konuşmalarına bakılırsa ya görmüyorlar ya da aslında hiçbir şeyi hareket ettirmiyorum.

"...köprücük kemiği üçüncü derece ayrı..." Sanki ben burada değilmişim gibi konuştuklarında içimde bir öfke filizleniyor.

İçimden inleyerek sonunda çarşafları parmaklarımın altında tutmayı ve sıkmayı başarıyorum. Hissiyatımdaki değişim, gerçekten yaptığımın tek göstergesi.

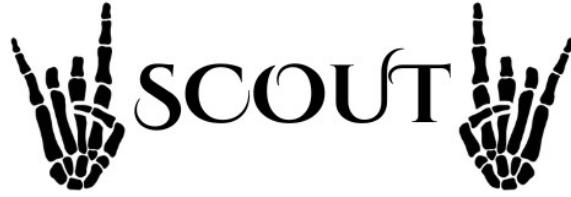
O. Boğazımda kabarcıklar oluşuyor, sıvı boynumdan ağzıma geliyor gibi görünüyor.

Nefes alıyorum ama alamadığımı fark ediyorum. Gözlerim uçarak açılıyor, uzuvlarımı hareket ettirmek için savaşıırken parlak ışık beni hemen kör ediyor. Benden hiç ses , boğulurken ellerim yataktan zar zor kalkıyor. Odada insanlar görüyorum, kim olduklarını bilmiyorum ama bana hiç dikkat etmiyorlar. Ben bana dönüp bakmalarını dilerken kollarını kaldırmış, el sallıyorlar. Sonunda içlerinden biri omzunun üzerinden bakıp çırpındığımı görüyor.

Koridora koşmak için hiç vakit kaybetmiyor. Hemşireler odayı doldurup geri kalanları dışarı atarken, *uğultudan* hiçbir ses geçmiyor.

Yüzüme sıcaklık çöküyor, beynim bulanıklaşıyor. Nefes almak için savaşıırken ellerimin vücudumda gezindiğini zar zor hissedebiliyorum.

Beşinci Bölüm

I başparmağımı Birdie'nin solgun eline sürüyorum. Ben onunkileri can havliyle kavrarken parmakları benimkilerin etrafında gevşekçe uzanıyor.

Eğer biraz daha sıkı tutarsam, bu onu

Onun için burada birinin olduğunu fark etmesini. Onu topraklayan. Onu koruyan. Onu getirdiğimizden beri yaşayan, nefes alan bir cehennem gibiydi.

Yoğun bakıma alınıp durumu stabil olana kadar yanına dönmeme izin vermediler. O zaman bile mücadele ettik. Sonunda Massimo ağırlığını koyarak beni içeri almalarını sağladı.

Birdie ve ben neredeyse evliyiz... sadece düğün ya da evlenme teklifi olmadan.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime, bakışlarımı onun ince parmaklarına indirerek.

Parmağına bir yüzük takmak çok kolay olurdu ve onun bundan haberi olmazdı. Uyandığında, mutlu bir şok yaşayacaktı.

Yine de sormak yok. O benim karım olacak. Hikayenin sonu.

Ben daha fazla düşünmeden hemşire elinde küçük bir not defteriyle içeri giriyor ve Birdie'yi camdan yapılmış gibi kontrol ediyor. Sanırım birkaç gündür yatakta hareketsiz yattığı için durum böyle. Eğer uyanık olsaydı, kendisiyle ilgilenildiği için çok sinirleneceğini biliyorum. Her zaman biraz inatçı bir kadın olmuştur.

"Bulguları stabil, ama korkarım bazı testler iyi değil," diye iç geçiriyor monitörden not defterine bir şeyler not ederken.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatarak Birdie'nin elini sıkıca kavıyorum. Hemşire kendi şüpheci kaşlarını kaldırıyor ve parmaklarımın Birdie'nin gevşek kenetlendiği yere bakıyor. Hemşire derin bir iç çekiyor, bakışları bir an için kapıya kayıyor.

"Bunu sana söylememem gerekiyor..."

"Lütfen?" Daha fazla beklemeye dayanamayarak yalvarıyorum. Birdie'nin kaldığı süre boyunca sorular cevapsız kaldı ve dürüst olmak gerekirse, bazı lanet cevaplar talep etmeye başlamak için koltuğumdan fırlamaya hazırım.

"Bebek..." diye mırıldanıyor, cebinden bir şırınga çıkarıp ipe takıyor.

"İyi. Doktor bilip bilmediğinden emin değildi..."

"Emin misin?" Son onayını beklerken hava ciğerlerimde sıkışıp kalıyor.

"Bildiğimi nasıl bilmezler? Son dört gündür bana söylemeleri için onlara yalvarıyorum!"

"Sesini alçalt," diye azarlıyor ve hattı çözüp atıyor. "Doktor birazdan burada olacak." Bununla birlikte, topuklarının üzerinde dönüyor ve odadan aceleyle çıkıyor. Onu kimseye ispiyonlamak istemiyorum, ama elimde değil. Gözlerim sevinç gözyaşlarıyla doldu.

Testlerin iyi çıkmadığını sindirmem biraz zaman aldı. Doktorun kapıyı açıp beni mutlu bir şekilde karşılaması için sandalyemden fırlıyorum.

"Nasıl dayanıyorsun evlat?" Elimi kemik kırarcasına soruyor. Ben de aynı sertlikte sıkıyorum, bu da onun daha da fazla gülümsemesine neden oluyor.

"Ben iyiyim doktor. Sadece bekliyorum, anlıyor musun?" Sesimdeki kısmi umutsuzluğu, nihayet içimden sızmaya başlayan ıstırabı ben bile duyabiliyorum. Onun sesini duyamamanın, güzel kahverengi gözlerini görememenin kaldırabileceği çok fazla şey var...

"Biraz zaman alabilir. Nöroradyoloji incelemesinin ardından Bayan Yarrow'un Travmatik Beyin Hasarı ya da TBH geçirdiği anlaşıldı. Bir süre bilincinin kapalı kalacağını tahmin ediyoruz, bu da beynine ve vücuduna biraz soluk aldırma için teşvik ediliyor."

"Yani, daha uzun olabilir mi?" Kederle soruyorum. Yaşadığı boktan şeylerden sonra iyileşmeye ihtiyacı var, ama ben sadece uyanmasını istiyorum. Sadece bilmek istiyorum o iyi olacak.

"Potansiyel olarak, evet. Ayrıca köprücük kemiğinde III. derece ayrılma var. İyileşme sürecine yardımcı olmak için yattığı süre boyunca onu fizik tedaviye yönlendireceğiz, ancak ileride ameliyat olması gerekebilir. Şu anki durumuyla..." durakladı, bir an için benden uzaklaşıp geçenlere baktı-

bir kadın. Bakışlarını takip ediyorum, göğsünün eşit bir şekilde inip kalkmasını izliyorum. Boğazındaki tüp kesinlikle buna yardımcı oluyor.

"Hamile, değil mi?" Bebeğimizi taşıdığını çok iyi bildiğim için fısıldıyorum. Hemşire ağzından kaçırdı ama bu doktora da onaylatamayacağım anlamına . Yüzümdeki gülümseme yüzünden yanaklarım yanıyor.

Güzel kızımın hayatta olduğunu bilmek, üstüne bir de bebek eklemek...

"Yaşıyor," diye onaylıyor. Çatılardan bağırarak, tüm dünyaya seslenmek istiyorum.

Her yönüyle resmen benim olduğunu dünyaya ilan ediyorum. "Ancak omzu hakkında söylediğim gibi, şu anda onarılması mümkün değil. Önümüzdeki birkaç yıl içinde ameliyat olması gerekeceğini kesin olarak söyleyebilirim."

"İyileşme görünüyor?" Tekrar ona bakarak soruyorum. Cevap vermek için ağzını açtığı anda hırıltılı bir nefes dikkatimizi çekiyor.

Aceleyle yanına gidip ellerimi yüzüne koyuyorum ve göz bebeklerinin hızla büyümesini izliyorum. Bildiğim az miktardaki tıbbi bilgiye bu iyiye işaret değil.

"Birdie," diye sesleniyorum, yüzünü nazıkçe okşuyorum.

"Yoldan çekilin!" Doktor beni ondan bağıyor. Korkunç, korkunç bir çınlama duyduğunda daha da fazla nefes almak için mücadele ediyor. Odanın içinde bir yerden yankılanıyor.

"Kahretsin, mavi kod!" Diye bağırır ve odadaki eşyaları karıştırmaya başlar. Hemşireler odayı dolduruyor, "Acil durum arabasını getirin!"

Yavaşça odadan çıkıyorum ve bir kez daha koridora çıkıyorum. İşçi arılar gibi, onu stabilize etmeye çalışırken odaya girip çıkıyorlar. Kalbi durmuş olabilir ama benimki çok hızlı bir şekilde yükselmeyi bırakmıyor. Dizlerim artık beni ayakta tutamıyor ve acı içinde yere .

Çok erken kutladım.

Bir el omzuma konuyor ve içgüdülerim devreye giriyor. Bileğini kavrayıp dirseğimi kaldırıyorum ve aşağı doğru büküyorum. O kişi tökezleyerek önüme geliyor ve yanımda dizlerinin üzerine çöküyor.

"Siktir!" O yüzünde bir sırıtışla omzunu ovarken ben Massimo'dan uzaklaşarak havlıyorum. "Özür dilerim dostum, ben sadece-"

"Üzerine gelmem benim hatamdı," diye kesti, elini evrensel dur işareti olarak kaldırdı. "Jiu sanatında ustalaştığını fark etmemiştim. jitsu."

"Ben . 'Mafya ile çalışıyor gibi görünüyorum ve kendimi güvende tutmak istiyorum' sanatında ustalaştım. Anlıyor musun?"

"İşte bu yüzden silah taşıyorsun," diyor sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi. dünya. Onun için o şeyle istediği yere gidebilir ama ben gidemem.

"Evet, ayrıcalıklara sahip olmak güzel olmalı," diye alay ediyorum, daha da aşağı kayıyorum ve kırımın üzerine düşünüyorum.

"Bu bir ayrıcalık değil. Sıfırdan başladığınızda kendinizi bir şeye dönüştürebilirsiniz. Bu korku, ayrıcalık değil."

"Özür dilerim," diye tekrar iç geçiriyorum ve dizlerimi önüme getirip başımı dizlerimin bırakıyorum. Beynim bu noktada başka her şey için çok dolu.

"İnanın bana, birini kaybetmenin eşiğinde olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

çok önemli." Kollarını dizlerinin üzerine koyarak yanımdaki duvardan aşağı kayıyor.

"Gülünç görünüyorsun," diye hüzünle gülüyorum. Üzerinde kraliyet ailesinin normal kıyafeti olan bir takım elbise var ve benimle birlikte yerde oturuyor.

"Eminim öyleyimdir, ama sen de öylesin." Omzunu bana çarpıyor ve o anda her şeyin yoluna gireceğini anlıyorum. Birdie'nin iyi olacağına dair umudum var.

Altıncı Bölüm

FLASHBAcK - DÖRT YIL ÖNCE

"I Bu şarkıdan nefret ediyorum," diye homurdanıyorum iPod'umdaki bir sonraki düğmeye tıklarken.

Scout, geçtiğimiz yıl boyunca tekrarladığı Akon'un I Wanna Love You şarkısını yükledi ve ben gerçekten bu şarkıdan bıktım. İtiraf etmeliyim ki Süper akılda kalıcı, ama şimdi her gün okuldan önce radyoda durmadan çalıyor, sadece durdurmak istiyorum.

"Hey, bebeğim," diye mırıldanıyor Scout şakayla karışık, yürüyüşümde yanıma kayarak. Kolunu omzuma atıyor ve saçlarıma bir öpücük konduruyor. Kıkırdıyorum.

Onu şakacı bir şekilde uzaklaştır.

"Hey sen, bana bir çalma listesi hazırlamana izin verdiğime inanamıyorum," diyorum sinirlenmiş gibi yaparak. Yüzündeki ifade tam bir dehşet ifadesi.

"Müzik zevkimin çöp olduğunu mu söylüyorsun?" Elini göğsüne götürüp dramatik bir şekilde derin nefes alıyor. Gözlerimi devirerek kulaklığı çıkarıp kafasına takıyorum. Bubba Sparxxx'ın Ms. New Booty şarkısı o kadar yüksek sesle çalıyor ki ben bile duyabiliyorum. Yüzünü buruşturuyor ve yanaklarında hafif bir renkle kulaklığı çıkarıyor.

"Yani?" Onu değerlendirmek için durduğumda ellerimi kalçalarıma koyarak küstahlaşıyorum. Ellerini ceplerine sokuyor, çenesini göğsüne doğru indiriyor.

"Evet, bu iyi bir seçim değildi." Omuz silkiyor ve şu anki kıyafetime bakıyor. Altında tayt olan yeni pileli eteğimi, yeni kesik çizgili tişörtümü ve converse ayakkabılarımı giyiyorum. Sadece bugün bu kıyafetim için dört iltifat aldım! "Bunun en iyi şarkı seçimi olmadığını kabul edebilirim."

Çenem düşüyor, elimi alnına vuruyorum. "Sıcak hissetmiyorsun," diye mırıldanıyorum, gözlerimi ona dikerek. "İyi hissediyor musun?" Elimini ondan uzaklaştırıyor ve gülerek parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

"Hey şimdi, hatalı olduğumu kabul edebilirim," diye omuz silkiyor. Elimini ağzına götürüyor ve arkasına nazik bir öpücük konduruyor. Yanaklarımın ısınma sırası bende. "Bu gece bir arkadaşım ile buluşup şehri gezeceğiz. Sen de gelmelisin."

"Bilmiyorum, bir vize için çalışmam gerekiyor." Açıkça hayır demem gerektiğini biliyorum. Profesör Zig benden nefret ediyor ve beni sınıfta bırakacak.

bulabildiği her fırsatta. Ama Scout alt dudağını dışarı çıkarıyor ve bana asla karşı koyamayacağım köpek yavrusu gözleri atıyor.

"Peki," diye iç geçiriyorum bıkkınlıkla. "Sadece bir saat kalacağım, sonra gitmek zorundayım," diye gülüyorum ve otoparka doğru yürürken onu da yanımda sürüklüyorum.

"Durumu nasıl doktor?" Sesi tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum. "Birkaç gündür hiçbir gelişme yok."

"Onda..." Doktor olduğunu tahmin ettiğim adamın sesi kayboluyor ve iki derin ses arasındaki acı mırıldanmalardan başka bir şey duyamıyorum.

Onları duyabiliyorum... sadece artık onlar gibi gelmiyor...

"Sanırım ben dışarı çıkacağım," diye sesleniyorum gürleyen hoparlörlerden. İzci Yanında bir kız olan arkadaşıyla gülüşüyorlar. Beni duyup duymadığını bile bilmesem de bana baş parmağıyla işaret etti. Başparmağımla omzumun üzerinden işaret ettim, o da el salladı. Tamam, demek ki beni duydu.

En azından benimle bir Uber'e kadar yürür diye düşünmüştüm. İki kız ve arkadaşının büyüüne kapılmışken, ben sadece bir post-düşünceyim. Şikayet etmeyeceğim. Beni dışarı davet etmesi bile çok hoştu. Zaten bütün gece tezgâhta ve kendi başıma kaldım, bu yüzden gitmem rahatsız etmeyecek ona hiç.

Uygulamayı açtığımda birkaç liste var ama hepsi en az iki saatliğine dolu. Etrafa baktığımda, sokaklar otobüs durağına kadar yürüyebileceğim kadar kalabalık görünüyor. Oradan şehre geri dönebilirim. Şu anda spor ayakkabılarımı giydiğim için şükrediyorum.

Ben çıkarken kulüplere doğru giden birkaç grup beni atlatıyor. El ele tutuşan kızlar, av peşinde koşan erkekler ve aradaki herkes. Çantamdaki telefonum çalıyor ve bir mesaj bildirimi olduğunu görmek için telefonumu çıkarıyorum. Kalbim bir an için Scout olduğunu düşünerek çarpıyor. Cihazın kilidini açtığımda, umutlarım hemen yıkıldım. Scouttan geliyordu ama hayal ettiğim gibi değildi.

İzci:

Hey, bekleme. Kızlarla bara gidiyoruz. Ne zaman evde olacağımın emin değilim *smiley emoji*

Sinirli bir kahkaha atarak telefonu kilitliyorum ve durağa doğru daha hızlı yürüyorum. Uzaklaştıkça sokaklar daha da sessizleşiyor. Boş arsaya yaklaştığımda

Sessizlik gürültüdür. Caddeye baktığımda, bir dizi kuyruk lambası turuncu renkte yanıp sönüyor ve rahatsızlıkla inliyorum. Eğer bu son otobüsse, bana yardım et...

Uygulamayı açıp saati ve durak yerini kontrol ediyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" İnleyerek ağır bir şekilde koltuğa çöktüm.

"Kaçırdım mı?" Bir adam bana doğru koşarak bağırıyor. Kaşlarımı çatıyorum.

Kendimi daha küçük bir hedef haline getirmek için koltuğa gömülüyorum. "Kahretsin," diye inliyor,

Elleri gözle görülür bir hayal kırıklığı içinde saçlarını kavırıyor. Bankta yanıma çöküyor ve derin bir iç çekiyor. Bir dakika sonra küçük bir gülümsemeyle bana doğru bakıyor. İçindeki bir şey hemen vücudumu ürpertiyor. Ona kendi dudaklarımla gülümseyerek bankta biraz daha ilerliyorum.

"Ben Garrett," diyor elini bana doğru uzatarak. "Eğer bu bankta kamp yapacaksak, tanışmamızın da iyi olacağını düşündüm."

"Uhm," diye tereddüt ediyorum, elinden yüzüne bakıyorum. Hiç tereddüt etmiyor, elini normalden çok daha uzun süre gergin tutuyor. "Raven," diye cevap veriyorum ama tokalaşmaya karşılık vermiyorum. Daha sonra beni bulması için herhangi bir potansiyel tanımlayıcı vermeyi reddediyorum.

"Raven," diye mırıldanıyor bana biraz daha yaklaşıırken. "Senin gibi güzel bir kız bu saatte dışarıda olmamalı. Burada karanlıkta canavarlar var."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, teşekkürler," diye alay ederek banktan kalkıp geri çekildim. "Tanıştığımıza memnun oldum, ancak daha sonra bir arkadaşımın buluşacağım ve oraya nasıl gideceğimi bulmam gerekiyor."

"Bir arkadaşıla buluşmuyorsun," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyor, bileğimden tutup bedenimi kendine çekiyor.

"Bırak beni," diye bağıyorum. Elinde çırpınırken beni sıkıca kendine doğru bastırıyor. "Çek ellerini!" Yedek eli sertçe yanağıma iniyor, bakır ağzımı doldururken başım yana savruluyor.

"O lanet kapatacaksın," diye , bizi hareket ettiriyor.

Geriye doğru. Karşı koymazsam ne olacağından emin olamadığım için onun tutuşuna karşı mücadele etmeye devam ediyorum.

"Siktir git!" Tükürdüm, kelimenin tam anlamıyla gözüne bir tomar tükürük indirdim. Tutuşunu üzerimden çekmem için yeterince gevşedi. Ters yöne doğru giderken çığlık atıyorum.

"Yardım edin!" Arkama bakma riskini almak istemiyorum, sadece geldiğim yere doğru koşuyorum. "Lütfen biri bana yardım etsin!" Bu kelimeler sanki Ağzımdan çıktıklarında jamais vu oluyorlar ama bunu uzun uzun düşünecek ne yerim ne de beyin kapasitem var.

"Kimse seni duyamaz!" Arkamdan bağıyor, ayakkabılarının betona vurma sesi gittikçe yaklaşıyor. "Kaçtığına pişman olacaksın!"

Kaldırım sona eriyor gibi görünüyor, dev bir tuğla bina yerimi kaplıyor. Ne oluyor lan? Gidebileceğim tek yol sola dönmek, ben de öyle yapıyorum. Yazık bana

Çünkü bu lanet olası bir sokak.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, ciğerlerim hava almak için bağırsaklarımı yumruklarken aynı anda beynime oksijen göndermeyi reddediyor. Bir plan yapamadan, sert bir şekilde duvara çarpıyorum.

"Sen çok yaramaz bir kızsın," diye homurdanıyor, saçlarımı kenara çekip boynumu sıkıca kavırıyor. Sert tuğlalar yanağıma sıyrıyor, boynumun ucu Burnu sert duvara zar zor değiyor. Bir eli iki elimi de rehin almış, ben kontrolümü yeniden kazanmak için çabalarken bile bırakmıyor.

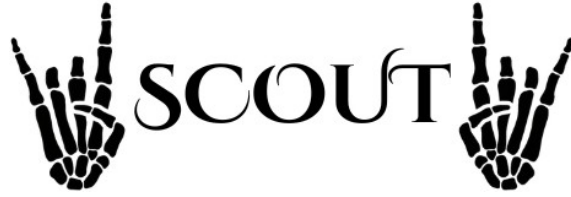
"Bırak beni," diye ciyaklıyorum baskının arasından. Sımsıkı sıkılmış boğazımdan bir inilti yükseliyor. Nefesi yüzümde ekşiyor, sanki ağzı çürüyormuş gibi.

"Bu kısa, kısa kumaş parçasını giyyordun. Bunu sen istemedin mi?" Serbest eli, kendi akli varmış gibi görünen eli, bedenimde özgürce dolaşıyor.

"Bunu kimse için giymedim!" Dizimi kasıklarına doğru çekerek alay ediyorum. İki büküm oldu ve ben onu geçmeyi başardım. Tam birkaç adım atmıştım ki saçlarım geriye doğru çekildi. Beni kokuşmuş, nemli sokak zeminine çarpmak için hiç zaman kaybetmiyor.

"Sonunda benim olanı alacağım," diye kulağıma hırlıyor. Gözlerimi kapatarak beni yalnız bırakmasını istiyorum.

Yedinci Bölüm

Onu tekrar sakinleştirmek zorunda kalalı üç gün oldu. Ne kadar süredir burada olduğunu bile takip edemiyorum. Acısını ve rahatsızlığını düşünmek bile kalbimi acıtıyor. Doktorlar onu ilaçtan kestikleri konusunda beni uyardılar, ancak kendine gelmesinin ne kadar süreceği ona bağlı. Bana geri dön.

Elini sıkıca kavrayıp parmak eklemlerini nazıkçe öpüyorum. "Eğer beni duyabiliyorsan, bana iyi olacağına dair bir işaret ver, yavru kuş." Tenine karşı iç çekiyorum, gözlerim bugün milyonuncu kez ağlamamak için sıkıca kapanıyor.

"Siktir git." Kendimi toparladığımda Birdie'nin gözleri kapalıydı ama Kaşlarım çatıldı. Koltuğumdan fırladım ve tepe ışıklarının aydınlatmasını . Kör edicidirler ve açık oldukları birkaç dakika içinde başınızı ağrıtabilirler. Aceleyle yanındaki sandalyeye geri dönüyor ve hemen bana ters ters bakmaya başlıyor. Yardım edemiyorum ama minnettarım. Hiç uyanık değil. İçinde ateş var. Ham ve saf, o bana izin verdiği sürece içinde yanmaya istekli olduğum bir alev.

"Yavru kuş," diye soluyorum, hıçkırık boğazıma düğümleniyor. Ağlayacak gözyaşım kalmadığını sanıyordum ama işte . Lanet olası bir pısırik. "Çok üzgünüm, yavru kuş."

"Bebek mi?" Yatağın içinde dikleşerek soruyor. Birden yeşile dönüyor, yana doğru düşüşünü yakaladığımda vücudunun üst kısmı aniden ekseninden çıkıyor.

"Ani hareketler yapamazsın. Sen sadece..." Duruyorum, ruhunun derinliklerine bakıyorum. Kızgın. Aslında kızgın. Ama aynı zamanda amansız bir sevgi de var. Bu, o işine devam ederken tutunabileceğim bir şey. hayal kırıklıklarını benden çıkarıyor.

"Bebek. Bebek mi?" Kabaca noktılıyor ve beni zayıfça itiyor. Gitmesine izin veriyorum, ancak elini elimde tutacak kadar yakın duruyorum. Ya fark etmiyor ya da umursamıyor.

"Bebek iyi, şu ana kadar sağlıklı ve mükemmel."

"O mu?" Birdie merakla soruyor, kaşları şaşkınlıkla kırışıyor.

"söylemek için çok erken ama içimden bir ses küçük bir kız olacağını söylüyor." Birdie'nin gözleri hemen yumuşar ve o da sıkarak karşılık verir.

"Yapman gereken bir ton açıklama var," diyor, gözlerini tehditkâr bir tavırla bana dikerek. Sanırım tehditkâr olmaya çalışıyor. tehdit ediyor. Tek gördüğüm yorgun, bitkin ve duygusal olarak tükenmiş görünen güzel bir kadın. Mükemmelden daha azı değil.

"Söz veriyorum, seni eve götürdüğümüzde her şeyi açıklayacağım," diye güvence veriyorum ve parmak eklemlerinin arkasını bir kez daha öpüyorum. Başını sallıyor, tekrar benden uzaklaşıyor ve diğer duvara bakıyor. Tam olarak neye baktığımızdan emin olmadan birkaç dakika onunla birlikte duvarı izliyorum. "Neyin var? Doktoru daha önce aramalıydım." Oturduğum yerden kalkıp ondan bir adım bile uzaklaşmadan yatağa geri çekiliyorum.

"Benimle seviş, Scout," diyor. Bu sessiz ve nazik bir talep, ona delicesine aşık olmayan biri üzerinde güç sahibi bir talep. Onun için, benim üzerimde fark ettiğinden çok daha fazla gücü var.

"Birdie, daha yeni ," diye onu ikna etmeye çalışıyorum ama başı hızla bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"Ben sadece... Bunu tekrar silmeni istiyorum," diye fısıldarken bir kolunu boynuma dolayarak beni kendi seviyesine çekiyor. Kollarımı yatağa dayayarak tutunmaya çalışıyorum ve acıyan omzundan aktif olarak kaçınıyorum.

"Bekle bebeğim, kazada çok kötü yaralandın. Artık seni incitmek istemiyorum," diyorum başımı sallayarak ve kendimi tekmeliyorum. I onu istediği hiçbir şeyden mahrum etmedim. Bu kesinlikle bir ilk ve şu anda bunu ona veremeyeceğimi düşünmek bile kalbimi acıtıyor.

"Burada daha çok canım yanıyor," diye duraklıyor ve destekli koluyla başını işaret ediyor. "Görmek istemediğim şeyler gördüm. Onları yeniden yaşadım... Lütfen düşüncelerimi bir süreliğine susturmama yardım eder misin Scout?"

"Yavru kuş, burada gerçekten deniyorum." Boğazımdaki yumru büyük, yutamayacağım kadar büyük ama bu beni denemekten alıkoymuyor. "Doğru kafa yapısında değilsin..."

"Beni seviyor musun, sevmiyor musun?" Daha iyi görebilmek için geriye doğru sallanarak

Bana bak. "Çünkü şu anda kendimi tamamen yalnız hissettiğim bir kafanın içindeyim. Eğer ayrılmayı düşünmüyorsan, beni öpmen seni öldürmez-"

Dudaklarım onunkilere sertçe konuyor, uyarı yapmadan. Ona olan sevgimi sorgulamasını reddediyorum çünkü lanet olası bir fahişe erkek arkadaşıyla prensesçilik oynamak istemediğine karar verdi. Birdie, erkek arkadaşıyla Kaybetme riskini almayacağım bireyler. Eğer benden şeytanlarını yok etmemi istiyorsa, siktir et. Daha sonra beni kıcımdan ısıracakmış gibi hissediyor muyum? Evet. Onunla sevişmediğim için her ilişkimizi sorgulayacak mı? Kesinlikle hayır.

Yani ona istediğini vermekten başka çarem yok. Şikayet ettiğimden değil, sadece onu zaten olduğundan daha fazla incitmek istemiyorum.

Geri çekilerek, nazik ama sert bir bakışla onu hizaya getirdim. "Son şansın. I Bana kızgın olduğunu biliyorum ama seninle burada, şu anda sevişirsem benden kaçamazsın." Başını sallıyor, kolu tırnaklarıyla enseme kavırıyor ve beni kendisine çekmeye çalışıyor. "Seni hayattan daha çok seviyorum Birdie. Eğer bir tane daha alabileceksen son nefesimi sana verirdim ama kaçamazsın. Sen kalıyorsun. Konuşacağız. Bunu yapacağız. Birlikte. Hayatımın geri kalanında beni affetmen için yalvaracağım ama sen kendi içine çekilmeyeceksin."

"Scout," diye söze başlıyor ama dudaklarımı tekrar onunkilerin üzerine koyarak sözünü kesiyorum. "Ben ciddiylim. Bana söz vermelisin." Bir zamanlar sert ve kırılgan olan bakışları baktıkça daha da yumuşuyor. "Beni seveceğine dair yemin etmeyen biriyle sevişemem."

"Oh, Scout," diye iç geçiriyor, eli yanağıma geliyor.

İçgüdüsel olarak basit dokunuşa doğru eğildim. "Söz veriyorum."

Duymam gereken tek şey bu. Tekrar eğilerek onu öpüyorum, bu sefer daha yavaş ve kolaylıkla. Ona olan sevgimden şüphe duyması için hiçbir neden bırakmadan, kalbimi onunla bu öpüşmeye döküyorum. Bana kaçmayacağına dair söz vermesini istemem aptalca olabilir ama kendi içine kaçmasını reddediyorum.

Geri çekilmek yok. Ya şimdi ya da asla. Özellikle de o berbat fotoğraftan sonra, sevildiğini bildiğinden emin olmak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. I

Sadece akıl sağlığını da tehlikeye atmak istemiyorum. Yapışkan bir alan ama onun için bu alanda gezinmeye hazırım.

"Seni seviyorum yavru kuş," diye fısıldıyorum dudaklarına, dilimi dudaklarına daldırırken.

alt dudağını sıyırdım. Çenesi biraz düşüyor, onu hararetle öpüyorum. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi bana yapışıyor. Tırnaklarını boynuma daha da geçirerek, neredeyse tüm vücut ağırlığımı üzerine çekiyor. "Canını yakmak istemiyorum sen."

"Scout," diye homurdanıyor geri çekilmeye başlarken. Hastane yatağının kumandasını alıp biraz daha indiriyorum. Omzu yüzünden düz duramıyor ve bu benim için sorun değil. Battaniyenin kenarından tutarak onu üzerinden çekiyorum ve bacaklarını ziyafet çeken gözlerime açık bırakıyorum. İçine girdikten sonra bile

Birkaç gün hastanede kalmasına rağmen hâlâ mükemmel.

Onu dehşete düşürecek şekilde ondan uzaklaşıyorum ve daha da aşağı iniyorum. Niyetimi anlamış olmalı çünkü dizlerini yukarı kaldırıyor ve çalışmam için yer açmak amacıyla dizlerinin düşmesine izin veriyor. Göğsümün içinde alçak bir gümbürtü yükseliyor, ben onu incelerken tatlı amcığı benim için sergileniyor. Derinden kızarıyor, büyük olasılıkla tıraş olmadığı için. Onun için iyi bir şey, umurumda değil. Ne demişler? Vahşi doğayı keşfet.

Tam kalçalarını kapatacakken, onları iterek açıyorum ve içeri dalarken omuzlarımla ayırıyorum. Uzun bir yalama, kendini kısıtlayan küçük kopması için yeterli. Ben onu iyice yutarken güzel eli hızla saçlarıma kayıyor. Çıkardığı sesler ben ilerledikçe değişıyor ve ben Serbest kalmaya yaklaştığını fark edince duruyorum. Neredeyse orgazmik bir mutlulukla dalga dalga onu çıkıntıdan indiriyorum.

"şunu," diye , ses tonunu tamamen sinirlilik kaplıyor. Ona karşı kıkırdıyorum, titreşimler ellerimin altındaki etinde tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

"Sanırım yanılıyorsun tatlım," diye mırıldanıyorum klitorisine karşı, dilimi yavaşça etrafında döndürerek. "Bu benim . Kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde senin amını yiyeceğim. Yapmadığım bir şey için hayatımın her günü senden af dileyeceğim. İşte bu kadar Seni seviyorum." Parmaklarımı deliğine götürmek için duraklıyorum. Bir parmağımı yavaşça sokuyorum, sıkı amcığı etrafında sıkılıyor. "Ama yetki bende."

Ona daha fazla sohbet etme şansı vermeden, hemen geri dalıyorum. Orta parmağımı yüzük parmağıyla birlikte içeri sokup doğru açığı verdiğimde g noktasını neredeyse anında buluyorum. Kalçaları masaya çarpıyor, inlemeleri duvarlarda yankılanıyor. Birinin bizi duymamış olma ihtimali yok,

Ama bu gerçeği kimseye söylemem, umurumda da değil. O benim, sahip olmak ve tutmak için, ne istersem onu yaparım.

Eğer onu boşaltmamı isterse, ya bunu yaparım ya da denerken ölürüm. Ne yazık ki onun için bu hemen yapacağım anlamına gelmiyor.

"Eğer iki kolum olsaydı, seni ," diye yüksek sesle haykırıyor, tam boşalmak üzereyken ondan uzaklaşıyorum.

Sırtarak doğruldum ve kot pantolonumun düğmelerini açtım. Sikim onu yutmaktan zaten sertleşmişti, bu yüzden tamamen ayağa kalkmadan çıkarmak biraz daha zor. Kendime birkaç çekiş veriyorum, benimkinden cum ile parladığını izliyorum ve gözleri şehvetle parlıyordu.

Patlamasını görmezden gelerek ağırlığımı bir kolumla başının yanında tutarken, serbest elimle kendimi onun sıcaklığına doğru yönlendiriyorum. Keskin nefesi, yüksek perdeden çığığı ve sikimi sıkkan gerginliği, onun uzun süre içinde. Sonuna kadar çekerek, daha da içeri girene kadar kendimi ona geri itiyorum. Tekrar tekrar, kendimi onun içinde çalıştırıyorum ve ona alışması için birkaç dakika veriyorum.

Neredeyse tamamen içeri girdiğimde, tamamen geri çekiyorum ve eve çarpıyorum.

"Kahretsin!" Çığılık atıyor, eli omzumu tutmak için havalanıyor ve tırnaklarını tekrar bana batırıyor. Çok az acı veriyor, ama bu beni yerimde tutmaya ve onun sert davranılacak bir durumda olmadığının farkında olmamı sağlamaya yetiyor.

Durup bana bakmasını bekliyorum. Baktığında, hemen yumuşayan yüzümü görene kadar çığılık atmaya hazırđı.

"Umarım seni ne kadar sevdiğimi biliyorsundur bebeğim," diyorum içtenlikle ve eğilip dudaklarımı dudaklarına yerleştiriyorum. Bana karşı başını sallıyor ve hareket etmemi sağlamak için kalçalarını döndürüyor. Ona itaat etmiyorum, bunun yerine yüzüne bakmak için desteğimi kaldırıyorum. "Ben ciddiylim. Sana hiç sebep vermediğim halde beni sorguladın. Yıllardır bana bir şans vermeni bekliyordum. Sonunda bana bir şans vermişken neden bunu mahvedeyim ki? Neden benimle konuşmak yerine kaçtın?"

"Şimdi olmaz," diye inliyor. Gözleri kapanıyor ve başı benden kaçmak için dönüyor, muhtemelen soruyu da geçiştirmeye çalışıyor.

"Evet, hemen şimdi." Gevşemesini sağlamak için birkaç kez ona doğru ve bu çok işe yarıyor. "Eğer sana bir şey olsaydı... Ne yapardım bilmiyorum."

"devam etmeliydin," homurdanıyor sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi.

"Sen olsan böyle mi yapardın?" Ben de karşılık verdim ve batıyor. "Hayır, . Bunu tekrar deneyelim ve bu sefer bu işi ciddiye almanı istiyorum."

Kabaca sarsarak, o dayanmaya çalışırken ona tekrar tekrar çarpıyorum. Onu kabaca beceriyorum, bu önceki düşüncelerime aykırı, ama eğer beni şımartmaya istekliyse, onun tavrını becermeye hazırım.

"Evet!" Sikimin üzerinde zıplarken sırtıyor. Bacakları beni kilitlemek için kalçalarımın etrafında dönüyor, bu genellikle işe yaramaz, ama beni yönlendirmesine izin veriyorum birkaç dakika daha itiyor. Toplarım sıkıca çekiliyor, omurgam karıncalanmaya başlıyor ve hemen çekilmek için duruyorum.

"Ölebilirdin!" Duygularımın aniden beni ele geçirdiğini fark ederek bağıriyorum. "Seni Tanrı bilir nereye götürebilirlerdi, sonra ne olacaktı? Kızlar olmasaydı, hamile olduğunu asla öğrenemeyecektim!"

Başım sola savruluyor, yanağıma vurmasının şokuyla bedenim kaskatı kesiliyor.

"Lanet telefonuna cevap verseydin belki sana söyleyebilirdim," homurdanıyor ve vücudumun üst kısmını itiyor. Hareket etmiyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Bunun yerine, hızımı arttırıyorum ve ayağa kalkmadan önce sikime boşalmasını bekliyorum, kot pantolonumun fermuarını çekiyorum ve kapıya doğru yöneliyorum.

"Şu anda senin için ne yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok Birdie. Her şeyi ettim, anlıyorum ama *sen* gittin. O kızı becermedim, bardaki herhangi birine onu ittiğimi sorabilirsin. Ama hayır, *sen kaçtın*." Bundan utanıyormuş gibi görünme cüretini gösteriyor. "Anlıyorum kızgınsın ve unutmak istiyorsun. Ama zaman ki hıncını başkalarından çıkarmak benimle yetişkin bir insan gibi konuşabilirsin, o zaman bunu tartışabiliriz. Şu anda biraz hava almana izin vereceğim çünkü bence en iyisi bu." Topuğumun üzerinde dönerek o beni durdurmadan önce kapı tokmağını.

"Öylece çekip gidemezsin," diye sesleniyor, sesi titrek ve ıslak.

"Ben Şeytan'ım ve sen benim sevgilimsin. Sensiz ben yokum, bu yüzden çekip gitmiyorum ama sana biraz zaman veriyorum. Senin için çok az şey ifade ettiğimi anlıyorum ama sen benim için dünyalara bedelsin. Bebeği muayene ettiklerinde geri geleceğim." Bununla birlikte kapıyı açtım ve aceleyle oradan çıktım. kararımı ikinci kez düşünmeden önce.

Sekizinci Bölüm

"W Ait!" diye sesleniyorum, üzerimdeki battaniyeyi yırtıyorum ve doğruluyorum. Dünya dönüyor ve ben yataktan tam olarak kalkamadan birkaç hemşire odaya doluyor.

"Uzanmanız gerekiyor Bayan Yarrow," diyor pembe önlüklü biri kibarca.

"Hayır, yapamam." Kollarına karşı mücadele ediyorum, Scout'un beni terk edeceği düşüncesi gözlerimi yaşartıyor. Ben ne yaptım ki? "Lütfen!" Çığlık atıyorum, dışarı çıkmaya çalışmak için kollarına yapışıyorum.

"Eğer sakinleşmezsen, sana vereceğiz!" Yaşlı erkek hemşire bağırıyor ve hareketlerim duraklıyor. "Uzanman ve biraz dinlenmen gerekiyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama geri dönecek," diyor sert ve saçmalamayan bir ses tonuyla. Başımı çevirip ona baktığımda bana ters ters bakıyor. Babacan bir hava yayıyor. Bunu uzun zamandır hissetmemiştim, babam gittiğinden beri. Kalın bir şekilde yutkunarak, onları bırakmadan önce yavaşça başımı sallıyorum

beni yatağa geri yatırdı.

"Nereden biliyorsun?" Dehşet ve göğsüme yerleşen hüznü bir ağrıyla mırıldanıyorum. "Onu tanımıyorsun bile, geri döneceğine dair bana nasıl güvence verebilirsin?"

Genç kadın hemşire dışarı çıkmaya hazırlanırken, "Psikiyatrik konsültasyon için arayacağım Rich," diyor.

"Hayır," diye sesleniyor yaşlı erkek hemşire Rich ve onu olduğu yerde durduruyor. "Beni şimdilik buraya atayın. Doktora bir sonraki rotasyona kadar burada olacağımı söyle." Adam önemli biri mi bilmiyorum ama kız oradan ayrılıyor.

Arkasına bile bakmadan. Personelin geri kalanı teker teker dışarı çıkıyor ve geride kalan adamın ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin oluyor.

Bir sandalye kapıyor ve yatağın yanına yanaşiyor. Duruşu rahat ve ellerini kucağında kavuşturmuş, hiçbir şey söylemiyor. İkimiz de diğerinin bir şey yapmasını beklerken birbirimize garip garip bakıyoruz. Bir şey söylemesini. Belki de beni bekliyordur? Kahretsin, bilmiyorum. Bir saat gibi gelen bir süreden sonra, ağzını açmadan önce küçük bir nefes veriyor.

"Aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu nasıl bilebileceğimi sormuştun," başlıyor. Onu düzeltmek için ağzımı açıyorum ama o bunu tahmin ediyor çünkü

elini evrensel 'dur' hareketiyle kaldırır. "Eğer birini kendinden uzaklaştıracak kadar aptalsan, o zaman aşıksın demektir. Platonik olabilir ya da olmayabilir ama onu seviyorsun. Önemli olan tek şey bu, Birdie."

"Geri dönmezse onu suçlamam," diye alay ediyorum yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülürken. Kendi aptallığım yüzünden sinirlenerek onları agresif bir şekilde uzaklaştırıyorum.

"Yapacak." Bakışları bir an için uzaklara dalıyor, bana dönmeden önce yüzünde hüznü bir ifade belirliyor. "Seni gördüğümde bir *deja vu* hissine kapıldım. Kendi Clareise'im için aynaya bakıyorum. Yapmamam gerekirken çekip gittim ve gittiğim andan itibaren bir daha asla olamayacağımı biliyordum.

onsuz yaşayamam."

Bundan sonra hiçbir şey söylemiyor, yine birkaç uzun an boyunca uzaklara bakıyor. Sessizlik benim için çok kalınlaşıyor. "Ne oldu? ne oldu?" Sorum havada ancak fısıltıyla duyuluyor ama omuzlarındaki hafif kıpırtıdan duyduğunu biliyorum.

"İlişkimizde daha yeniydik ve babam beni başka bir kadınla evlendirmeye çalıştı. Bu konuda hiçbir şey yapmak istemedim ama Clareise hayır cevabını kabul eden kadınlardan değildi. Sonunda onu mahvetse bile..." diye devam ediyor, acı dolu anısına tanık olurken burnu kırılıyor ve gözleri cam gibi oluyor. "Daha ilk andan itibaren benim her şeyim olduğunu biliyordu. O gün bana sordu. Aramızda bir bağ kurulmamış olabilir ama aramızdaki bağ anlıktı. Babamın bana, bize bunu yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu."

Kalın bir şekilde yutkunuyor, boğazını temizlemeye çalışırken boğazı titriyor. Boğazında belirgin bir yumru. Yüzündeki kızarıklık derinleşiyor. "Bak dostum, biz

Bu konuda konuşmak zorunda değilsin." Hikayesini kesinlikle bilmek istiyorum, Scout'un geri dönebileceğine dair güvence almak için...

"Çok kızdı," diye boğuluyor, bana üzgün bir şekilde gülümseyerek. "Clareise'le evlenmek istediğimi söylediğim gün bana sözde nişandan bahsetti. Yemin ederim sinir krizi geçirdi. Beni kendi iradesine boyun eğmeye zorladığı için ikimizin de çılgık çılgıca kavga ettiğimizi hatırlıyorum. Tartışmayı kaybettiğimi düşündüm ve Clareise'e babamın ihanetini anlatmak istedim. Yine de onun

mutlu olması gerekirken çok öfkeliydi. Sonradan nefsi müdafaa olduğunu anladığım bir şekilde bana saldırdı. Benden nefret ettiğini, beni asla gerçekten sevmediğini söyledi. Bensiz daha iyi olacağını... Hiçbirine inanmadım, ama elimde başka bir şey de yoktu. Birlikte geleceğimizin sona erdiğini düşündüm..."

"Ne oldu?" Mecazi anlamda koltuğumun ucunda oturuyorum. Scout'u hayatımdan sonsuza dek çıkarmış olma korkusu beni neredeyse patlamaya hazır hale getirdi.

"Diğer kadınla evlendim." Bu acı dolu sözler karşısında boğazımdan bir hıçkırık kaçıyor. Acı ve öfke birbirine karışmış görünüyor, kalbim onun için en önemli şeyi kaybeden adam için üzüyor. "Evlendik ve . Evliliğimin ilk üç ayı boyunca her gün Clareise'i düşündüm. Yüce bir gücün mucizesi mi yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama diğer kadın ben babam için bir seyahate çıktığımda uykusunda vefat etti. Öğrendiğimde hemen beni sorguladılar. Çünkü daha fazla mutlu olamazdım. Evet, bir kadın hayatını kaybettiği için yıkıldığım bir an oldu ama Clareise ile benim aramda duran tek şey oydu." Kesinlikle umduğum sonuç bu değildi. Hay sikeyim!

"Ertesi gün onu aradım ama tabii ki evde değildi ve kimse yeni yerini bilmiyordu, ben de ona uçtum. Kapısını durmadan çaldım ta ki cevap verdi. Yüzümü gördü, öyle sert bir tokat attı ki sandım, sonra da bir daha şansımız olmayacakmış gibi beni öptü."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum..." Sağlam elimle ağzımı kapatarak hıçkırıyorum. "Onu başka bir kadınla izleyemem. Nasıl işlev göreceğimi bile bilmiyorum."

"O zaman neden onu uzaklaştırıyorsun?" Yumuşak bir sesle soruyor. Başımı sallıyorum, bu noktada neden bir şey yaptığım konusunda içtenlikle emin değilim. Gerçek bir nedenim yok.

Yeterince iyi olmadığım hissinin yanı sıra onu kendimden uzaklaştırdım. *Biliyorum.*

Ben yeterli değilim. "Onunla konuşmak için ona güvenmedin, bu da senin buraya gelmene neden . Bana bundan bahset."

"Asla yeterince iyi olamayacağımı düşünmekten nefret ediyorum..." Sızlanıyorum ve burnumu çekiyorum. "İyi olduğumdan, benimle ilgilenildiğinden emin olmak için o kadar çok şey yaptı .. Bunu gördüğümde, sonunda uğraşmaya değmeyeceğime karar verdiğini düşündüm."

"Kim sorunlu olduğunu söyledi?" Kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak karşı çıkıyor.

"Kimse değil ama ben *hissediyorum*. Başımın geçenler, Scout'un parçalanmış her bir parçamı toplayıp tekrar yapıştırması birlikte..."

Rich neredeyse babacan bir tavırla, "Birdie," *diyor* ve kafamı kaldırıp ona . "Sen buna fazlasıyla değersin. Bu adam," diye duraksayıp kapıyı işaret ediyor, "kendini sandığınızdan çok daha fazla işine adanmış biri. Seninle birlikte ona izin verdiğimiz andan beri. Durumunun ne olduğundan emin olmadığımızda, güncel bilgileri almak için doğrudan doktoru aradı. Dışarı atılmaktan ya da çağrılmaktan korkmadı çünkü onlar için endişelenmiyordu. *Senin* için endişeleniyordu. Acı çektiğinizi biliyorum ama bir an için kendinizi onun yerine koyun. Senin ölmüş olabileceğin haberini aldığında neler yaşadığını bir düşün. Arabayı ters dönmüş ve kısmen ezilmiş halde gördüğünü ve senin içeride olduğunu bildiğini? Hayatınıza yönelik tehdidi? Doğmamış bebeğinizin hayatına yönelik tehdidi?"

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor ve ben hemen onları suçluyorum. Bebekten gelen hormonlar. Karnıma dokunmak için uzandığımda, var olmayan yumruyu kucaklıyorum.

"Bunu ona nasıl telafi edebilirim?" İhtiyaçla fısıldıyorum. Eğer bu hayatta başarabileceğim bir şey varsa, o da Scout'un bunu bilmesini sağlamak olacaktır.

Ona ne kadar güvendiğimi ve ne kadar üzgün olduğumu.

Sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi başını yana eğiyor. Ne ima etmeye çalıştığını anlamadığımı fark edince usulca iç geçiriyor. "Onu sevdiğini göstermelisin." Daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyordu ama kapıya vurulması ve ardından Sofia ve Vivanna odaya dalıyor. Onlara selam veriyor ve ben bakışlarını yakalayana kadar bekliyor. Bu bakışı hemen babacan bir hayal kırıklığı olarak algılıyorum ve kendimi toparlamam gerektiğini anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok.

"İyi olmana çok sevindik!" Sofia Rich'in etrafından dolaşıp bana sarılıyor.

"Sof ve ben senin öldüğünü sanıyordum," diye haykırıyor Viv, elini silerken. bir mendille burnunu. Aşırı dramatik tavırlarına kıkırdıyorum ama haklı olduklarını fark ediyorum. Bu sadece Scout'u uzaklaştırma durumumu daha da kötüleştiriyor.

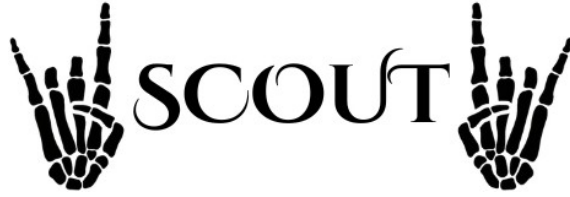
Ölebilirdim.

Scout'un da Rich gibi bunu açıkça belirttiğini biliyorum. Yine de nedense Scout beni bulmasaydı şu anda burada olmayabileceğimi yeni yeni anlıyorum. Kızlar bana korkuları hakkında konuşuyorlar. Eşleri ve ben hastanede neler olduğunu anlatıyorlar.

Tek düşünebildiğim Scout'u nasıl incittiğim ve bunu düzeltmenin en iyi yolunun ne olacağı. Kendime karşı tamamen dürüst olduğum için, hiçbir fikrim yok.

nasıl daha iyi yapacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim yapmak zorunda olduğum. Hikayenin sonu.

Dokuzuncu Bölüm

M Her şey benden yumruğum kum torbasına iniyor. "Lanet olsun!" Başka bir yumruk onu uzaklaştırırken kükrüyorum. Ağır metal patlamaları hoparlörlerden gelen bu sesle öfkemi asılı kum torbasından çıkarıyorum. bastırılmış gerilimi ne kadar boşaltmaya çalışırsam çalışayım, sanki onun yerine başka bir ıstırap dalgası beni ele geçirmeye karar veriyor.

"Scout," diye bağılıyor Massimo müziğin içinden, müziği durdurmak için telefonuma dokunuyor. Gözlerimi devirerek banka doğru yürüyorum ve ellerimi biraz açıyorum. Tişörtüm bankın üzerinde, daha önce attığım yerde duruyordu ve ben de onu kullanıyordum.

Gözlerime damlayan teri silmek için. "Hangi sen?" Bana yaklaşıırken havlıyor. Gözlerimi ona dikiyorum, kendi kızgınlığım göğsümde çiçek açıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Kollarımı iki yana açarak bütün öğleden sonra bulunduğum yeri işaret ediyorum. Olacak başka bir yerim yokmuş gibi.

"Benimle üzüm bağında buluşman gerekiyordu, salak herif," diye alay ediyor. Takım elbisesinin ceketini silkip gazlı bez ve bantların olduğu yere geliyor. Ona dikkatle bakıyorum. Buraya dalmış, sanki köpeğiymişim gibi bana emirler yağdırıyor ve şimdi de ellerini sarıyor. "Bunu senin yönteminle yapacağız. Kazanırsam, kıcını kaldırıp benimle üzüm bağına geleceksin. Kazanırsan, hastaneye geri dönüp Birdie'yle yetişkin biri gibi konuşacaksın. göt adam."

"Beni iten o, dostum. Benden daha ne istiyorsun? Sevişmek istedi, ben de öyle yaptım. Benimle konuşmak yerine benden kaçabileceğini düşünürken kalın kafasının içinden tam olarak ne geçtiğini istedim." Bu konuda ne kadar çok konuşsam

öfkem daha da artıyor. Kendi yetişkin kararlarını verebilir, bunu anlıyorum. Anlamadığım şey, onun bu boku iyice düşünmemesi. "Bana çekip gitmem için bir sebep vermekle kalmadı, beni kapıdan dışarı itti. Eğer benimle konuşsaydı, şu an burada olmazdık. Şimdi."

"Belki," diye duraklıyor ve başını soldan sağa doğru büyük bir *gürültüyle* sallıyor. "Ama bu onun acı çektiği gerçeğini ortadan kaldırmaz ve siz ona çekip gitmenin sizin için kolay olduğunu gösterdiniz. Bu doğru olsun ya da olmasın,

Eylemler her zaman sözlerden daha yüksek sesle konuşur. Ona senin başka bir kadınla öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafın gösterildi."

"Bu sahnelendi," diye bağırdım.

Ellerini tutma hareketiyle havaya kaldırır. "Her durumda, eylemler daha yüksek sesle konuşur. Sonra ortaya çıktığında onu beceriyorsun, öfkeni gösteriyorsun ve onu orada tek başına bırakıyorsun. Ben olsaydım ve senin yerinde olsaydım

beni o odadan uzak tutabilecek tek bir ruh ya da tanrı bile olmazdı. Neden gittiğini tartışmak için bir zaman olacak ama bu o zaman değil. Sen bir aptal ve aksini düşünüyorsan onu hak etmiyorsun."

"Biliyor musun, seni de oynadığın bu lanet oyunu da sikeyim." I

Son bir yenilgiyle ellerimi havaya kaldırdım ve gömleğimi de yanıma alarak kapıya doğru yürüdüm. "Şu anda ikimiz de acı çekiyoruz ama benim biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Kaçarken bunu istedi ve şimdi ben de bunu yerine getiriyorum. Tanrı aşkına, ne isterse yapacağım!" Bağıriyorum. Yumruğun ortasında parmak eklemlerimi metal kapıya çarpana kadar fark etmiyorum. Bir zonklama beklerken

elim sıkıyorum. Gelmeyince neşeyle sırtıyıyorum. Belki de şu anda ihtiyacım olan rahatlatma . Geriye dönüp, tekrar tekrar yapıyorum.

ellerim dirseklerimi kavırıyor ve beni geriye doğru fırlatıyor. Boks minderine çakılana kadar bir anlığına uçuğuma yemin edebilirim. Düşüş içimdeki rüzgârı savuruyor ve hemen ayağa kalkmamı engelliyor.

"anlıyorum, gerçekten. Ama şöyle bir şey var."

Hiç tereddüt etmeden bana doğru geldi ve kollarımdan tutarak beni ayağa .

"gelenleri sindirmek için zamanın oldu. Onun olmadı. Bir uçtan diğerine geçti, sonra ne kadar süre baygın kaldıysa o kadar süre baygın kaldı. Sonra bugün yaşananlar ikinize de yardımcı olmamış gibi görünüyor.

Sakin yanlış anlamayın ve onu suçsuz bulduğumu düşünmeyin. Yaptığı şey . Ölebilirdi. Ben olsaydım Sofia'nın boynunu tepside sunardım ama ben öyle biri değilim. Bu sen ve kızın. Bektan bir travması var, onunla her konuştuğumda bunu gün gibi görebiliyorum. Ona biraz anlayış göster, dostum."

Omuzlarımı silkeleyerek, sönmüş gibi görünüyorum. "Ne hakkında konuşmak istiyordun? Yemin ederim bugün buluşacağımızı bilmiyordum."

"Ben de düşünmüştüm. Toplantıları ya da herhangi bir şeyi asla kaçırmıyor gibisin, bu yüzden

kötü olması gerektiğini biliyordum." Söylediği her şeyi onaylamak için başımı sallıyorum. Şu anda başka bir şey için zihinsel kapasitem yok, ama işte buradayım. Düşünüyorum

Birdie'yi hayatımda kalması konusunda ciddi olduğuma nasıl ikna edeceğimi.

"Aslında onu öldürmek isteyen adamla ilgiliydi. Görünüşe göre göze göz.

Yine de, başka bazı izini ona kadar sürebildik..." adım adım ilerliyor, kaşları sessiz sıkıntısını görebileceğim kadar eğiliyor. Onu tanımıyor olsaydınız, sadece tuhaf ve gizemli davrandığını düşünebilirdiniz. Bunun yerine, bu bir düşünce tarzıdır. Genellikle

Kaşlarını aşağı çeken konular iyi konular değildir.

Ona yaklaşarak, "Nereye varmaya çalıştığını bilmiyorum, adam." Kalın kalın yutkunarak sessizce başını sallıyor. "Neden Birdie'nin peşine düşsün ki? Her şey Sofia'nın etrafında dönüyor gibi görünüyor?"

"Birkaç yıl önce Sofia'yı rehin alan mafya ile bağlantısı vardı." Söyleyeceğini düşündüğüm şey kesinlikle bu değildi. "Onu Alaska'ya kadar takip etmek zorunda kaldık. Hepsini yakaladığımızı sanıyordum ama bu yakalayamadığımızın açık bir kanıtı. Sana sevgilisini ya da her neyse onu öptüğünü söylemiş. Sofia'yı kaçırdığında da benzer bir nedenden dolayı kaçırmıştı.

Farklı ama prensip aynı. Bence mantıklı..."

"Peki, ne yapacağız?" Arenanın yanındaki banka çökerek soruyorum. Yanımda oturuyor, telefonu elinde hızlıca mesajlar arasında geziniyor.

"Bu şerefsizlerden temelli nasıl kurtulacağımızı bulacağım. Birdie'yle yüzleşecek ve kendini toparlayacaksın." Alay ederek, bir tek elimi şaşkınlıkla saçlarımın arasından geçiriyorum. Kolumu yüzümden uzaklaştırıyor ve sertçe omuzlarımı tutuyor. "Ben ciddiym dostum. Bunu kalın kafana sokmak için seni eşek sudan gelinceye kadar dövmem mi gerekiyor? Bu adam," diyerek cihazındaki ölü adamın fotoğrafını gösterdi, "neredeyse karımı öldüren adamlardan biriydi. Kadınınla arana mesafe koymayı savunacağımı mı sanıyorsun? Kesinlikle olmaz. Kimsenin karısıyla

Ama sanki ikiniz de sonsuza kadar yaşayacakmışsınız gibi burada oturmuş, her şeyinizi gözden geçirecek kadar zamanınız varmış gibi davranıyorsunuz."

"Sadece kafamı boşaltmaya ihtiyacım var. Bunun için beni suçlayabilir misin?" Kendimi kaybediyorum, ruh halim saniyeler içinde tekrar öfkeye dönüşüyor. "Sadece biraz düşünmek istiyorum.

ve ne yaptığımı anlamaya çalışıyorum. Onu küçüklüğümüzden beri tanıyorum. Sonunda bana bir şans verdi ve sonra yeterince güvenilir olmadığımı karar verdi. Benim hakkımda neden böyle düşündüğünü bile söyleyememesi yeterince kötü. *Söyledi* işte. Travma geçirdiğini anlıyorum ama hepimiz geçiriyoruz. Hepimiz bir şekilde berbat durumdayız ve ben etrafta Hayatımın geri kalanı boyunca yumurta kabukları. Bu ikimiz için de mutsuzluk olacak. Ben sadece ona hayatı birlikte yaşamak istediğim tek kişinin o olduğunu nasıl kanıtlayacağımı bulmaya çalışıyorum." Söylevimin sonunda sönüyorum. Hiçbir şey yok

Bu noktada sızlanmam için daha fazla yer kalmadı. Zihinsel kapasitem sınırına ulaştı ve *ondan uzak kalmak istemediğimi* kaç kez tekrarlamam gerektiğini bilmiyorum. Beni itti ve ben de uzaklaştım çünkü uzaklaşmasaydım biliyorum ki başka şeyler de olacaktı.

İddialarımı yalanlamıyor, bunun yerine öfkeyle telefonunda geziniyor. Omzunun üzerinden bakıyorum ve yayınlarına saniye bile göz atmamasını izliyorum. Sonunda, birkaç dakika boyunca akılsızca baktıktan sonra, bir reklam

ekranında beliriyor ve sanki dünya benim için açılıyor.

Ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Onuncu Bölüm

BİR HAFTA SONRA

I Sonunda bu cehennem çukurundan kurtuluyorum. Yemekler iğrenç, Duşlar soğuk ve bazı personel çok kaba. Huysuz olabileceğimi biliyorum ama lanet olsun, öğle yemeği *istemem* gerektiğini fark etmemiştim. Her halükarda, Scout'un her an burada olması gerekiyor. Yedi uzun günün ardından onu tekrar göreceğim düşüncesi midemi bulandırıyor. Kavgamızdan sonra Geri gel. Sadece biraz yalnız kalmak istediğini söyledi ve buna saygı duymamı istedi. Hemen kabul ettim çünkü bu ona güvenmeye daha istekli olduğumu gösteriyor. Onun da geri döneceğine güveniyorum.

Onsuz geçen ilk gün cehennem gibiydi. Bu kadar acıtacağını düşünmemiştim ama saatlerce ağladım. Sonunda gözyaşlarım tükendi ve kendimi susuz bıraktım. onun yüzünden. O gece bana mesaj attı. Basit ama etkiliydi.

İzci:

Yer için teşekkürler.

Seni
seviyorum.

İyi olacağımızı bilmek için ondan başka bir şey görmeme gerek yoktu. İçimin derinliklerinde bir yerde biliyordum. Bu ve sabah bulantıları beni rahatsız etmeye devam etti ve Scout'un en az on sekiz yıl boyunca ikimize bağlı kalacağını bilmemi sağladı.

İkinci gün yine kasvetliydi ama Rich yine beni ziyaret etmiş ve başı belaya girene kadar masa oyunları oynamıştı. Doğrudan izleme için odamda kapalı olduğumdan yapabileceğim çok şey vardı, bu yüzden ayrılmak bir seçenek değildi. Tam çıldıracağımı düşündüğüm sırada bana bir teslimat geldi. Kimden geldiğine dair bir isim yoktu, sadece benim adımın yazılı olduğu bir Amazon kutusu vardı. Açtığımda Scout'tan geldiğini hemen anladım. İçinde renkli kalemler içeren bir yetişkin boyama kitabı, okumak istediğim ama bir türlü vakit bulamadığım yeni bir seri ve "beni ez" yazan bir notla birlikte küçük bir oyuncak ayı vardı. Bunu yaptığımda Scout'un sesi odada bir melodi gibi yayıldı.

"Yavru kuş, ikimizin de zor zamanlar geçirdiğini biliyorum ama bunu benden duymanı istedim. Sana nefes almak için havaya ihtiyacım olduğundan daha çok ihtiyacım var. Sen benim dünyamsın ve bunu benden duymanı istedim. Onlar ne zaman orada olacağım

"Seni deşarj ediyorum, üzülme yavru kuş."

Karışıklık olması ihtimaline karşı, bunu duyduktan sonra yine bir bebek gibi hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Ben suçu hormonlara atıyorum ama hepimiz biliyoruz ki bunun nedeni aşkını tekrar ilan etmesiydi. Her kadın bunun için bayılırdı.

Üçüncü gün, bakım personeli beni yönlendirene kadar oturdum ve duvara baktım. Banyo yapmama, üstümü değiştirmeme ve sonra yemek yemek için yatağa dönmeme yardım ettiler.

gerçekten geldiklerinde üç öğün. Panjurları da kapalı tuttum çünkü Güneşin doğuşunu ve batışını izlemenin bir anlamı yoktu. Ben bu kadar asık suratlı hissederken günlerin ıslık ıslık parlamaya devam etmesini izlemek acı vericiydi. Bu yüzden kapalı kaldılar. Ondan sonra günler birbirine karıştı. Sofia ve Viv her gün beni ziyaret ediyor, taburcu olmayı beklerken yapacak bir şeyler getiriyorlardı.

Hatta o günlerden birinde Massimo, Sofia ile birlikte bana uğradı ve çiçek verdi. Garipti, çünkü Scout'tan başka birinden çiçek aldığım bir zamanı hatırlamıyorum. Hatta biraz daha düşününce, sanırım bana sadece birkaç kez çiçek vermişti.

Şimdi, son gün geldi ve işte tüm bastırılmış heyecanım burada devreye giriyor. Burada olacağına dair açıkça söz vermemiş olabilir ama Scout sözünün eri bir adamdır. Tartışıyor ya da kavga ediyor olsak bile benim için geleceğine inancım var.

Esmer bir kız kapıyı kırıp açarken kapı sertçe çalınır. "Merhaba, ben faturalandırmadan Lacy, içeri girebilir miyim?" O soruyor. Başımla işaret ederek

Girmesi için. "Evraklarınızı inceliyordum ve herhangi bir sigortanızın olmadığını fark ettim. Önemli bir şey değil, ancak bunu sizinle iki kez kontrol edebilmek veya olası ödeme planlarınızı belirlemek istedik."

"Uhm," diye kekeliyorum, neden emin değilim. "Ödeme planları Ne? Sağlık hizmetlerinin ücretsiz olmadığını biliyorum ama bana sadece fatura keseceğinizi sanıyordum?" İnanamayarak sordum. Hastanede kaldığım ve bu konuda endişelenmek zorunda kaldığım bir zamanı hatırlamıyorum. Scout genellikle hep yanımdaydı.

"Anladım," diyor aşık olduğum o derin, bariton ses. İkimiz de ona doğru bakıyoruz ve yemin ederim bu kaltağın gözlerinde kalp var. "Birdie olacak sigortam kapsamında faturalandırıldı." Bir grup insanla birlikte odaya girer. Massimo, Sofia, Vivianna ve Scout'un diğer arkadaşlarından birkaçı odaya girer.

"Scout, beni öylece sigortana ekleyemezsin," diye sinirli bir şekilde gülerek bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

Bu adama ne oldu böyle? Önce beni bir haftalığına terk etti, şimdi de beni sigortasına eklemekten mi bahsediyor?

"Karım olursan sen de eklenebilirsin." Kelimeler ağzından o kadar kayıtsızca dökülüyor ki neredeyse onları yakalayamıyorum. "Ya evlenebiliriz Burada ve şimdi, yolun aşağısındaki adliyede ya da bebek doğana kadar bekleyebiliriz. Seçme şansım olsaydı, bunu adliyede yapalım derdim, ama bu tamamen size kalmış. Ne olursa olsun, sen benim karım olacaksın ve bu tartışmaya açık değil. Şimdi seç yavru kuş, böylece hangi yolu seçersen seç hazırlıklar başlayabilir."

Kulaklarım çınlamaya başlıyor, gözlerim doluyor ve yemin ederim kendimden geçiyorum çünkü gözümü kırptığımda Scout yatağın yanında diz çökmüş haldeydi. Elini parmağıma bir yüzük getirirken benimkini kucaklıyor. Gözyaşlarım görüşümü bulandırırken burnum yanıyor.

"Birdie, benim her şeyim olduğunu sana başka nasıl kanıtlayacağımı bilemedim. Senin kalın kafana girebilecek kadar büyük bir jest olarak düşünebildiğim tek yol buydu." Sulu bir kıkırdama benden kaçarken parmak eklemlerimi nazik bir öpücük için dudaklarına götürüyor. "Yavru Kuş, sen gökyüzündeki aysın, günün aydınlığında ve gecelerin en karanlığında sonsuza dek benimlesin. Her zaman kendini asla inkar etmediğin tek dürtü olmak istedim. En dalgalı sularda tutunduğun sal olmak istedim. deniz feneri olmak istiyorum. Şeytanlarınızdan daha yüksek sesle kükreyen ve ilkel arzularınızı besleyen kişi olmak istiyorum. Travmanızı özümseyecek ve size sevgi, tutku ve anlayış olarak geri vereceğim. Seni tereddütsüz sevebilmek için bir ömür boyu bu şansını bekledim ve her yaşamda, her dünyada ve gerçekliğin her versiyonunda seni seçerdim. Ben her zaman

Seni bulacağım ayım, çünkü beni her zaman çekiyorsun. Birdie Yarrow, lütfen benimle evlenerek aşkımı ve bağlılığımı kabul eder misin?"

Deli gibi başımı sallıyorum, gözyaşlarım yüzümden birleşen ellerimize akıyor. Gördüğüm tüm yüzükler arasında en eşsiz olanı bu olsa gerek, bu da gözyaşlarımın tazelenmesine neden oluyor. Ay, bulutsuz bir gecede yıldızlı gökyüzüne benzeyen bir taşın etrafını sarıyor. Yüzüğün her iki yanında yıldızlar var ve ben bu yüzükte aşkımızın tüm fiziksel temsillerini görüyorum. Parmağımdaki yerine oturduğunda, beni hiç öpmediği gibi öpüyor. Yarın.

Oda gözden kaybolurken, ondan başka kimse yoktu. Geriye dönüp baktığımda, bir zamanlar onun yanında hiç olamamış olabileceğimi düşünmeden edemiyorum. Bir süre her şeyin sona ereceğini düşündüm ve bizim için bir geri dönüş yolu göremedim. Scout o kapıdan çıkıp geri dönmediğinde hayatımın bittiğini düşündüm. O hayatımda olmadan, hiçbir amacım yoktu. Günü iple çekmek için hiçbir nedenim yoktu, kendimi içine düştüğüm çukurdan çıkarmak için hiçbir nedenim yoktu.

içindeydi. O ölene kadar Scout'un hayatımın her alanına ne kadar entegre olduğunu hiç fark etmemiştim. Bu sözleri söylediğini duymak, bana aşkını itiraf etmek ve arkadaşlarımızı şahit olarak getirmek, benim için onun güneşim olduğu kadar benim de onun ayı olduğumu pekiştirdi. Onun da benimle aynı duyguları paylaştığını bilmek kalbimi son derece dolu hissettiriyor.

"Peki, adliyeye gidecek miyiz yoksa Massimo bizimle evlenmek zorunda mı?" Yüzü çok ciddi ve bu delilik karşısında attığım kahkahaya engel olamıyorum.

"Adliye."

"Viv ve ben denemeniz için birkaç tane aldık. Başlangıçta çok fazla seçeneğimiz yoktu, bu yüzden özür dileriz." Bu lanet hamilelik hormonları beni ele geçirdi çünkü gözlerimden daha fazla yaş akıyor. Birinin benim için bunları yapacağını asla tahmin edemezdim ama işte buradayız.

"Lütfen ağlama, makyajını yapmam gerekiyor ve ıslak cilt uygun değil," Viv nazıkçe azarlıyor. Başımı sallıyorum, burnumu çekiyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Bez yanaklarımı kuruluyor ve ben son göz kırpmışımı yaparken gözlerimin altında duruyor.

"Pekâlâ, benden bu kadar. Şu anda yumuşak şeylerden bahsetme, hormonlarım bunu kaldıramaz," diye karşılık veriyorum ses tonumdan sızan alaycılıkla. Yine de, ben

Kesinlikle şaka yapmıyorum. devam ederlerse, hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam edeceğim.

Elbiselerden birini giysi torbasından çıkardılar ve ben hemen eledim.

İkinci elbise çantadan çıkar çıkmaz, satıldığını anladım. Elbise Odadan gelen güneş ışığında parıldıyor, üzerinde bir hale gibi parlıyor. Organze ve parlak tül den yapılmış bir korse ve pazıların ortasından başlayan hacimli kollar var. Korse boyunca serpiştirilmiş kristaller, boncuklar ve payetler var. yıldızların en mükemmel desenlerinde bir elbise. Eteği elbisenin kendisinden daha uzundur, bu da arkasından akacak bir tren olduğu anlamına gelir.

"İşte o."

"Harika görünüyorsun Birdie," diyor Viv burnunu çekerek. Dışarıdan gelen şefkat karşısında gözlerimi deviriyorum ama sözlerinin ardındaki duygular beni mümkün olan en iyi şekilde nefes nefese bırakıyor. Aynaya bakmak için yavaşça arkamı döndüğümde

Bu kadar kısa sürede ve bu kadar az hazırlıkla başardıkları şey karşısında şaşkına döndüm. Kendimi tanıyamıyorum.

Kapı çalınıyor ve Massimo kafasını uzatıp odaya giriyor. "Eğer siz hanımlar acele etmezseniz, sanırım Scout buraya dalıp onu mihraba sürükleyecek," diyor çok ciddi bir şekilde. Gözlerindeki çok hafif parıltı bana alaycı davrandığına dair en ufak bir işaret veriyor.

Birkaç kez nefes alıp verdikten sonra yürümeye karar verdim. Kızların gelmesini beklemiyorum.

Beni takip etmek yerine omuzlarımı elimden geldiğince geriye atıp ana odaya doğru yürüyorum.

Massimo ve nikâh memuruyla birlikte duruyor. Arkası dönük ve yüzü başka tarafa dönük olduğu için henüz beni görmüyor. Yaklaştıkça sırtını sıvazladıklarını ve sessizce ona güven verdiklerini görüyorum. Sırtını sıvazladığı mendili görebiliyorum.

göz göze geldik. Sophia, biz kapıdan girerken kolunu benimkine doluyor.

Ayağım çerçevenin üzerine geldiğinde, Massimo Scout'un omzuna vuruyor.

Nefesimi tutarak arkasını dönmesini bekliyorum. Neredeyse ağır çekim ve midemde kelebekler uçuşuyor. Gözlerimiz birleştiği anda, onun gözlerindeki gerçek havai fişek patlamasını izliyorum. Keskin bir nefes alıyor, yumruğunu ağzına götürüyor ve gözleri bedenimden aşağıya doğru inmeye başlıyor. elbise seçtim. Onu yakından izliyor ve bu anı hafızama kaydediyorum. Onun gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlarken benim de gözlerim doluyor.

Bu benim seeeğim bir düğün olmayabilirdi ama onunla evlenmek vereğim en iyi karardı. Sonsuza dek benim kuzey yıldızım.

Kriz Yardım Hatları

I Siz veya sevdiğiniz biri acil yardıma ihtiyaç duyuyorsa, yerel acil durum numaranızı aramaktan çekinmeyin. Uzmanlar size yardım etmek için gerektiğinde size yardımcı olur. Tüm yardım hatları

ÜCRETSİZDİR. Ulusal Cinsel Saldırı Yardım

Hattı/Destek Hatları: Avustralya: 1800 737 723

Kanada: 604-255-6344

Almanya: 08000116016

ABD: 1-800-656-4673 veya 877-995-5247

İNGİLTERE: 0808 500 2222

İntihar ve Kriz Yardım Hatları:

Avustralya: 13 11 14

Kanada: 519-416-486-2242

Almanya: 0800-181-0721

UK: 08457-90-90-90

ABD: (800) 723-8255 veya 988'i tuşlayın

Kriz Mesaj Hattı:

Kanada Kendine Zarar Verme Yardımı **ABD** için

HOME yazıp 686868'e gönderin: Kendine Zarar Verme

Yardımları **İngiltere** için CONNECT yazıp 741741'e

gönderin: Kendine Zarar Verme Yardımı için SHOUT

yazıp 85258'e gönderin

Yazar Hakkında

Lexi Gray, Alaska merkezli bir yazar ve birkaç yıldır serbest editörlük yapıyor. Bayan Gray aynı zamanda Audible'da bulabileceğiniz seslendirmenlikle de uğraşmaktadır. Yazma tutkusu küçük yaşlardan beri var; ancak yazarların yazma becerilerini geliştirmelerine yardımcı olmaya ve eserlerine durgun bir hareket ve tutku getirmeye başladı. Kendine özgü sesi, duygu temelli yazımı ve tabu olarak sunulabilecek konulara değinmesiyle eserlerinde parlıyor. Bayan Gray, tüm bunların üstesinden gelmek için eleştirel düşünceyi ve iyi, kirli kara mizahı kullanıyor. Umudu, okuyucuların kendi eserlerini ya da yol boyunca yardım ettiği diğerlerinin eserlerini ellerine aldıklarında, burunlarını bu işe sokmaları. Bayan Gray kendisi karanlık okumaktan hoşlanıyor, ancak aynı zamanda kirli bir veya iki RomCom'a dalmayı da seviyor. Kendi geçmiş deneyimlerinden yola çıkarak

Kitaplarını okuyanlar için bir öğrenme duygusu olarak, yol boyunca sadece bir elleriyle tutmuş bile... İYKYK.

Yol boyunca güncellemeleri Instagram'ından kontrol edebilirsiniz: @AuthorLexiGray veya AuthorLexiGray.com adresindeki web sitesinden

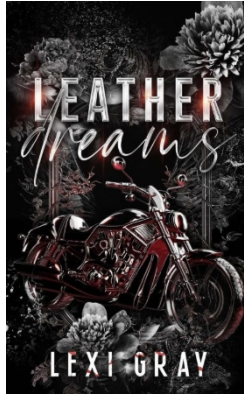
Ayrıca Tarafından

Lexi Gray'in yazdığı Satan on Wheels kaçırmak istemeyeceğiniz, yavaş ilerleyen, düşmanların aşık olduğu, motosiklet kulübü gerilimi! Hayranların en sevdiği mecazlar ve tetikleyicilerle dolu aksiyon dolu! Unutmayın, müstehcenlik birinci sayfada başlar! Bu kitap Rubber Down Duology'nin bir parçası.

Şeytan'ın Yaramazlar Listesi, Rubber Down Duology'ikinci kitabı. Birinci kitaptaki favori ikilinizin yer aldığı aksiyon dolu bir başka motosiklet kulübü hikayesi! Bu bir RH, MM/MMF aşk hikayesi. HEA garantilidir. Yine, müstehcenlik birinci bölümde başlıyor!

Aksiyon dolu Why Choose/Reverse Harem motosiklet kulübü romantizmi! Bu aksiyon dolu gerilimde Domme Fatal'ın dünyasını keşfedin! HEA garantili.

Teşekkür

Çılgınlıklarımı sonuna kadar desteklediği için muhteşem kocama teşekkür ederim!

Sevgili asistanım Chardona Davis'e bu harika yeni kitabın tanıtımında bana yardımcı olduğu için teşekkür ederim. Bir yazar olarak benim için büyük bir bel kemiği oldu ve onu ne kadar takdir ettiğimi ifade edemem. Seni seviyorum, boo!

Muhteşem Alfa ve Beta ekiplerime ve ARC ekibine, hepiniz hikayelerimi bir araya getirmeme yardımcı oluyorsunuz ve siz olmadan bunu yapmak çok daha zor olurdu!

Son olarak, ama en önemlisi, **SIZE** teşekkür etmek istiyorum, okuyucu. Sanatımın bu parçasını okumak ve dünyayla paylaşmak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Bu küçük kasaba yazarına yeni zirveleri deneyimleme şansı verdiğiniz için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, ben var olamazdım.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.